

KESKI-POHJANMAAN
KOULUTUSYHTYMÄ
Mellersta Österbottens utbildningskoncern

CuBe-hanke 2013-2014
Kulttuurierot eurooppalaisilla työpaikoilla
Ammatillisen opiskelijan näkökulma

Education and Culture
Lifelong learning programme
LEONARDO DA VINCI

ENGLANTI

Liikuntahalli, Lontoo

28.12.2014-16.3.2015

Keski-Pohjanmaan aikuiskoulutuksen media-alan opiskelija

Kun päätin että tahdon lähteä työharjoitteluun ulkomaille, sain ohjeet, että minun piti etsiä paikka itse. Halusin Englantiin, koska olen ollut siellä ennenkin pitempiaikaisesti, mutta erilaisissa työmerkeissä. Lisäksi siskoni asui sillä hetkellä Lontoossa, joten se tuntui kivalta ajatukselta.

Selasin monia brittiläisiä rekrytointisivustoja, tein CV:n englanniksi ja kirjoitin itsestäni hakukirjeen, mikä on Englannissa tapana. Lähetin ne muutamaan paikkaan Lontooseen, mutta niistä ei koskaan mitään kuulunut. Facebookissa on ryhmä "Finnish people living in London", siskoni laitto sinne tiedusteluviestiä, osaisiko kukaan neuvoa mihin kannattaisi hakea. Ja yhtäkkiä olinkin jo sopinut, että lähtisin englantilaiseen liikuntahalliin tekemään työharjoittelua. Halli haki kuvaaja/editoijaa tekemään highlight-videoita peleistä sekä mainosvideoita.

Koulun puolelta kaikki sujui mukavasti, sain informaatiota ja ohjeita. Täytin koululle vaadittavat paperit ja tiedot. Sovin työharjoittelupaikan kanssa kaikesta ja ohjaaja kertoi etukäteen vähän talon tavoista. Koulu maksoi minulle suoraan menolipun ja lähetti dokumentit sitten minulle. Sovittiin, että hoidan paluulennon sitten itse, kun paluupäivän olen päättänyt.

Vastuuhenkilöni oli iloisesti minua vastassa ja pienen purtavien jälkeen menimme heti käymään hallilla. Tarkoituksemme oli varmaan vain käydä paikanpäällä, mutta siellä vierähtikin useampi tunti. Minulle esiteltiin rullakiekkohallia, missä materiaali pääosin kuvataan. Ja tietysti ns. koroke missä pelien kuvaus ja streamaus, eli live lähettäminen nettiin tietokoneella tapahtuu. Lisäksi toimistossa keskustelimme toiminta tavoista ja tein tuttavuutta tietokoneeseen, jolla tulisin editoimaan tulevia töitä. Tutustuin muihinkin työntekijöihin ja minut otettiin hyvin vastaan.

Sainkin heti samana iltana jo homman, editoin aiemmin kuvatuista materiaaleista mainostyyppisen videon. Aiheena oli yksipyöräkiekko. Samalla sain tutustua minulle täysin tuntemattomaan editointiohjelmaan. Huomasin aika nopeasti, että editointiohjelma ei ole minulle hyvä, koska en tule sen kautta yhtään paremmaksi. Päätimme siis ladata tutun Adobe Premiere Pro:n. Ensimmäinen päivä oli pitkä ja väsyttävä tiedon ja matkustamisen määrän takia. Mutta silti oli hyvä fiilis.

Ensimmäinen viikko meni rutiinin hankkimisessa, ja asuntoa etsiessä. Vastuuhenkilöni oli järjestänyt minulle kyllä väliaikaisen majoituksen, mutta halusin vähän lähempää asunnon. Selasin sellaista nettisivustoa kuin spareroom.com, joka on yleinen väliaikaisten asuntojen ilmoituspaikka. Minulla kävi omasta mielestä hyvin tuuri, kun löysin asunnon niin nopeasti. Vuokrasin huoneen erään naisen talosta, jossa minulla oli oma huone, mutta muut talon alueet olivat yhteisiä. Se oli minulle täysin ok, ja tykkäsin vuokraemännästäni todella paljon. Hän otti myös toisenkin vuokralaisen myöhemmin ja hänenkin kanssaan tulin toimeen.

Pääsin aika pian työrutiineihin harjoittelupaikalla. Yleensä kuvasimme viikonloppuisin tietyt ottelut, joita joskus oli useampi. Normaalisti streamattiin kaikki pelit joita kuvasimme, mutta

ihan kaikkia ei tallennettu korteille, koska niitä ei ollut tarkoitus editoida jälkeenpäin. Viikonlopun jälkeen editoin peleistä highlight-videoita. Valitsin ottelusta parhaat palat, lisäsin tekstejä ja musiikkia. Animoin myös erilaisia mm. erilaisia alku- ja lopputunnareita.

Ajan kuluessa keksimme, että voisimme lisätä haastatteluitakin videoihin ja aloimme kuvata pelipäivinä myös niitä. Liitimme haastattelut editissä sitten samaan klippiin highlight-videoiden kanssa. Materiaalia kuvasimme myös areenalla järjestetyistä tapahtumista ja editoin niistä mainoksia. Yleensä kaikki tekemäni menivät Facebookin kautta markkinointiin. Oma kokemukseni oli, että sosiaalinen media on iso juttu paikalle, joka toimii lähinnä hyväntekeväisyydellä.

Vastuuhenkilöni antoi minulle vastuuta videoista, mikä tuntui kivalta. Työajoiksi hän ei virallisesti sanonut tiettyjä kellonaikoja. Hänelle oli lähinnä tärkeintä se, että videot ovat valmiita ajoissa. Pysin kuitenkin menemään aina työpaikalle viimeistään klo 12. Kotoani oli helppo kävellä, mikä oli ihan hyvä, koska säästin rahaa, kun ei tarvinnut käyttää julkisia.

Englannin kanssa pärjäsini hyvin ja kommunikaatio sujui kaikkien kanssa. Välillä oli vaikea tajuta, jos ihmiset puhuivat todella nopeasti, silloin en saanut oikein selvää. Mutta pyysin toistamaan, eikä se ollut ongelma.

Tykkäsin olla hallissa harjoittelussa, koska siellä oli rento tunnelma ja ihmiset olivat mukavia. Tutustuin työntekijöihin ja pelaajiin. Parasta oli se, ettei kukaan epäillyt taitojani, vaikka en ihan ammattilainenkaan vielä ole.

ENGLANTI

Kennel, North Yorkshire

2.6.-5.7.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston Kannuksen kennelalan opiskelija

Olin työssäoppimassa viiden viikon ajan shetlanninlammaskoiria kasvattavassa kennelissä. Omistaja on kasvattanut shelttejä noin parikymmentä vuotta ja 1970-luvulta aktiivisesti muita rotuja. Tällä hetkellä hän omistaa kuitenkin vain shetlanninlammaskoiria. Jaksoni aikana hänellä on 15 koiraa, joista yksi myytiin toisen työviikkoni aikana, joten hoidettavakseni jäi 14 koiraa.

Työkuvaani kuului koirien ruokkiminen sekä aamulla että illalla, yleinen koirien terveydentilan tarkkailu, niiden ulkoiluttaminen ja hyvinvoinnista huolehtiminen. Pesin, harjasin ja trimmasin useaan otteeseen koiria. Kävimme melkein joka viikonloppu koiranäyttelyissä, joihin valmistelin koiria kehää varten ja pääsinpä jopa pari kertaa kehään itsekin esittämään koiraa. Koulutin koiria sekä etenkin omistajan neljää pentukoira, jotka eivät vielä osanneet melkein mitään. Koulutustuokiot toteutin naksutinkoulutuksella ja positiivisella vahvistamisella, mutta koirille opetin vain näyttelykäskyjä ja -liikkeitä omistajan pyynnöstä. Työkuvaani kuului myös sairaiden koirien lääkitys ja oikeanlaisesta ruokavaliosta huolehtiminen. Autoin myös jokapäiväisissä kotiaskareissa. Pääsin myös seuraamaan ja oppimaan koirien astutuksesta, jalostamisesta ja ylipäättään koirien kasvattamisesta.

Työssäoppimisestani ei ollut mitään muuta kuin hyötyä. Opin aivan tajuttoman paljon uusia asioita koirien jalostamiseen ja jokapäiväiseen hoitoon liittyen. Esimies oli minua kohtaan

erittäin avoin ja kertoi monista ongelmakohdista ja jalostuskoirien vioista. Opin, miten toimia, kun nartun synnytys menee pieleen. Opin hoitamaan suurta koiralaumaa, joka asuu normaalissa kodissa ilman suurempia kenneltiloja tai erillistä kennelrakennusta. Opin myös ennen kaikkea paljon Englannin kulttuurista ja tavoista.

Myös työpaikka hyötyi varmasti työpanoksestani. Yritin olla mahdollisimman aktiivinen ja kysyin jatkuvasti lisää tekemistä, mitä kyllä riitti. Omistaja sai enemmän aikaa panostaa keskeneräisiin asioihin, kun minä hoidin koirat. Parhaimmillaan 14 koiran hoitaminen päivässä vie monia tunteja, ja pelkkä ruokinta voi iltaisin viedä 1,5-2 tuntia. Kieliopintojani aion jatkaa aktiivisella sähköpostivaihdolla työpaikan sekä muiden ulkomailla asuvien kasvattajatuttujen kanssa. Aion myös matkustaa Englantiin jälleen tilaisuuden tullen. Matkastani oli myös suuri hyöty ja etu syksyä ajatellen, sillä pitkän englannin ylioppilaskirjoitukset ovat pian edessä.

Suuria käyttäytymiseroja tai outoja tapoja ei ollut, mutta yksi erottui selkeästi. Suomalaisella työssäoppimispaikalla kennelissä koirat eivät saa aamuruoaksi lämmintä maitoa ja murennuttua Weetabix-muroa, toisin kuin Englannissa, jossa koirat saivat joka aamu tämän kaltaisen annoksen ruokaa.

Itse en pitänyt kovin paljoa vapaa-aikaa, vaan pyrin tekemään töitä joka päivä. Ihmiset yleensä olivat kuitenkin paljon iloisempia ja ystävällisempiä muita kohtaan kuin Suomessa. Poliisit vitsailivat juna-asemalla temppuilevista ja siideriä juovista keski-ikäisistä naisista, eivätkä yrittäneetkään häätää heitä sieltä pois. Kun jotain asiaa ei ymmärtänyt, kysyttiin ystävällisesti "pardon?", eikä suomalaisen tapaan huudettu takaisin "HÄH?".

Matkan järjestelyissä ei mielestäni ollut mitään vikaa, paitsi lentäessä Englantiin meni vaihtolentoon ehtiminen aika tiukoille, sillä lento lähti Suomesta myöhässä, ja minulla oli puoli tuntia aikaa juosta Amsterdamissa seuraavalle lennolle. Takaisin lähtiessä oli juuri Tour de France -kilpailu, jonka vuoksi jouduimme ajaa lentokentälle hitaampaa reittiä. Nämä eivät kuitenkaan häirinneet muuten onnistunutta matkaa. Oli ihanaa, että omistaja esitteli minulle Englantia erittäin laajasti. Hän kirjoitti minulle myös mitä parhaimman työtodistuksen. Olen erittäin tyytyväinen matkaan, ja nielen yhä jatkuvasti kyyneleitä tätä kirjoittaessani, sillä voisin mieluusti yhä olla siellä.

ENGLANTI

Tuottajan assistentti

30.5.-28.6.2014

Keskipohjanmaan aikuisopiston opiskelija

Työssäoppimassa Lontoossa toimin näyttelijän ja tuottajan personal assistenttina. Työtehtäviini kuului mm. aikataulujen huolehtiminen, työtodistuksien kirjoittaminen, kulujen laskeminen, showreelien videokuvaaminen sekä still-kuvien ottaminen näyttelijän arjesta. Lisäksi kuvasin Lontoossa omaa, henkilökohtaista matkadokumenttia siitä, millaista suomalaisen on sopeutua englantilaiseen kulttuuriin. Dokumentti tulee olemaan myös avoin, päiväkirjamainen ote siitä mitä olen Lontoossa kokenut, mitään kaunistelematta tai siloittelematta.

Kun alan miettiä, mitä hyötyä tästä ulkomaanvaihdosta oli, ensin vahvasti tulee se mieleen, että kasvin henkisesti ja itsenäistyin. Kun kohdemaassa ei olekaan osoitetta

omalla nimellä odottamassa, vaan vaatii pientä neuvokkuutta, missä aina viettää seuraavan yönä ja välillä tuli yövyskelyä jopa toisen puolen Lontoota, vain halpojen hotellien vuoksi. Matkalaukkuelämä stressasi erityisen paljon, kun oma rauha pysyvässä huoneessa oli erityisen houkuttelevaa. Huoneen sain vasta asuttuani Lontoossa viikon.

Itsenäistymiseni kasvaessa uskalsin tehdä Lontoossa enemmän juttuja yksin. Lisäksi opin tekemään matkadokkaria juuri parhaiten sillä tavalla, että videoin sinne kuvituskuvien lisäksi myös omia puheitani arjen tilanteesta, dokkarista siis kasvoi paljon henkilökohtaisempi, kuin olin alunperin osannut edes aavistaa. Lisäksi opin Lontoon päässä luomaan alan kontakteja, kun pääsin pari kertaa seuraamaan BBC:n tekemiä töitä (mm. monikamerakun rakentamista Englannin Kuningattaren syntymäpäivän juhlaa varten) ja valokuvaamisen kautta tutustua malleihin.

Kun olin palannut Suomeen, seuraavana päivänä minuun otti yhteyttä eräs omistaja, joka oli nähnyt ottamani kuvat eräälle mallille ja hän pyysi minua tulemaan takaisin Lontooseen kuvaamaan hänelle uusia katalogikuvia. Sinne olen tosiaan vielä menossa, eli Lontoossa työskentely ja kontaktien luominen mahdollisti sen, että pääsen kaupunkiin takaisin vielä tekemään töitä ja luomaan uusia kontakteja.

Vaikka Lontoossa oli myös hirveitä hetkiä, en vaihtaisi sitä aikaa millään hinnasta pois. Itsenäistyin, kasvoin, haukoin henkeä upeille maisemille, uskaltauduin malleilla ammattikuvaajalle, ja luoda kontakteja, sekä tulevaisuudelle mahdollisia työkeikkoja kyseisessä kaupungissa.

Lontoossa rakastin yli kaiken sitä, miten meno oli paljon rennompaa kuin Suomessa. Siellä sai rauhassa tehdä töitä missä tahansa, eikä kukaan hätkähtänyt, jos liikkui kameran kanssa. Englantilaiset ovat myös erittäin kohteliaita ja small talkkia harrastetaan paljon. Erilaisia luovia ratkaisuja tunnutaan arvostavan siellä paljon enemmän kuin Suomessa ja siellä oli ihmisiin paljon helpompi tutustua. Silti saattoi aamukahvia hakiessaan nähdä, miten poliisit peittävät ruumista ja kadulla on ympäriinsä verisiä vaatteita.

Vaikka kyseessä oli oma synnyinmaani, kieli oli tuttua, jouduin todella laittamaan kaikki neuvokkuuteni peliin ja opetella selviytymään, en muista koska olisin viimeksi tuntenut oloani niin yksinäiseksi kuin tuolla. Kokemus opetti silti paljon, enkä mistään hinnasta vaihtaisi sitä pois.

ENGLANTI

Tavaratalo, Bury St Edmunds

10.3.-7.4.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston liiketalouden opiskelija

Olen aina halunnut käydä Englannissa, koska se vaikuttaa mielenkiintoiselta ja hieman samanlaiselta maalta kuin Suomi. Yksi syy oli myös se, että halusin oppia ymmärtämään ja puhumaan englantia hieman paremmin.

Työssäoppimispaikkani on tavaratalo, jossa myydään esimerkiksi kenkiä ja vaatteita. Työntekijöitä on 183 ja miestenosastolla, jossa työskentelemme, on arviolta muutama kymmenen työntekijää. Asiakaskuntaan kuuluu paikalliset ja naapurikuntien asukkaat.

Tavoitteena on tietysti oppia enemmän englantia sekä ylipäättään työkokemusta. Työtehtäviin kuuluu esimerkiksi varashälyttimien laittamista vaatteisiin, vaatteiden viikkaamista, asiakaspalvelua, tuotteiden esillepanoa, tuotteiden uudelleenhinnoittelua ja tuotteiden viemistä varastoon.

Työilmapiiri on todella hyvä, kaikki tulevat toistensa kanssa hyvin toimeen. Työkaverit ovat huomioivia, kysyvät monesti, että onko kaikki hyvin. Työporukka oli yksi parhaimmista missä olen ollut. Tavaratalossa on huono kannustinjärjestelmä, työntekijöille ei anneta juuri mitään bonuksia. Viikkotunnit ovat vähäisiä vakituisilla työntekijöillä. Päivässä on tunnin ruokatunti ja kaksi 15 minuutin taukoa. Yllättävän moni syö epäterveellisesti. Kirjaamme aina ajan ylös lappuun, kun tulemme työpaikalle tai lähdemme sieltä.

Opin esimerkiksi viikkaamaan vaatteita kunnollisesti ja englannin taitoni kehittyivät hieman. Hyödyin jaksosta sillä tavalla, että sain työkokemusta ja muistoja. Asenteeni työtä kohtaan oli hyvä, loppua kohden kyllästyi kuitenkin vähän, koska työ oli niin samanlaista. Välillä asiakkaat tulivat kysymään apua, joten asiakaspalvelun kurssista oli jotain hyötyä noissa tilanteissa. Työtehtävät olivat helppoja, joten niissä ei ollut ongelmia. Ainoat ongelmat olivat lähinnä englannin kuullun ymmärtämisessä, välillä meni muutama sana ohi. Hyvää oli joustavat tauot, ei tarvinnut mennä tauolle aina tiettyyn aikaan.

Asumme kuukauden ajan B&B:ssä. Tästä on noin viiden minuutin kävelymatka työpaikalle keskustaan. Kaikki on todella lähellä. Vuokraemäntä ja hänen perheensä ovat mukavaa väkeä ja todella huomioivia ja ystävällisiä.

Vapaa-ajalla ensimmäisenä huomasimme, että kaupat menevät jo kuuden aikoihin kiinni. Paikat ovat jo tutut, koska kaupungin keskusta on niin tiivis. Ensimmäisen työviikon perjantaina olimme juomassa ja syömässä työporukan kanssa, koska yksi työntekijä lopetti työpaikassa. Toisen viikon sunnuntaina söimme illallista vuokraemännän ja hänen perheensä kanssa. Kolmannen viikon viikonloppuna kävimme Lontoossa.

Lentokenttäbussien kanssa oli ongelmia menomatkalla (ilmeisesti kuski oli loukannut itsensä ja ei ollut korvaavaa kuljettajaa). Tämän takia olimme muutaman tunnin myöhässä. Menimme ensimmäisenä maanantaina töihin ja selitimme esimiehelle tämän ja hän sanoi, että menkää lepäämään. Korvasimme maanantain tunnit toisen viikon lauantaina.

Odotukset täyttyivät, oli mukava kuukausi. Suosittelen kaikkia hakemaan, ketä kiinnostaa edes vähän.

ESPANJA

Kahvila, Torre vieja

2.-29.3.2015

Keskipohjanmaan ammattiopiston liiketalouden opiskelija

Halusin mennä ulkomaille, koska olen opiskellut espanjaa muutaman vuoden ja halusin oppia enemmän. Olen aina halunnut olla töissä ulkomailla.

Työssäni sain olla tietokoneella ja päivittää yrityksen asiakasrekisteriä ja yhteistyökumppanirekisteriä. Sain myös hoitaa pikkuasioita kaupungilla.

Töissä piti olla hyvin pukeutunut ja käyttäytyä hyvin, koska siellä oli aina hyvin tärkeitä asiakkaita tai yhteistyökumppaneita paikalla. Opin puhumaan enemmän espanjaa ja näin minkälaista työelämä on Espanjassa. Kaikki tietokoneasiat eivät olleet uutta minulle. Meriitti minulle on se, että minä olen ollut ulkomaille työharjoittelussa ja tämä oli hauska ja mielenkiintoinen kokemus asua yksin vieraassa maassa vähän aikaa. Yritin aina olla positiivinen ja iloinen, mutta kun työtehtävät olivat aika yksinkertaisia ja aina samoja, niin silloin alkoi vähän ärsyttää.

Asuin aika keskellä kaupunkia ja minulla oli noin 1,5 km töihin. Vapaa-ajalla kävelin aika paljon ja menin kaupunkia pitkin ja poikin ja tutustuin koko kaupunkiin. Shoppailin aika paljon ja yritin olla ulkona niin paljon kun pystyisin.

Odotin, että Espanjassa olisi ollut lämpimämpi, mutta nyt oli aika kylmä jakso. Odotin myös, että kiinteistövälitysfirma olisi ollut isompi, mutta siellä oli vain yksi työntekijä.

ESPANJA

Lounaskahvila, Torrevieja

5.1.-1.2.2015

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston liiketalouden opiskelija

Halusin ulkomaille työharjoitteluun kokemuksen ja erilaisten työolosuhteiden takia. Nimenomaan Espanja kiinnostaa maana sekä kulttuurina. Lensimme Alicanten kentälle, josta ajoimme Torreviejaan.

Olimme työssäoppimassa lounas-kahvilassa. Meidät otettiin todella hyvin vastaan ja työ oli mielekästä. Työ oli enimmäkseen ravintola/tarjoilualaa, sekä tietysti asiakaspalvelua. Lounas-kahvilan omistajien lisäksi ei ollut muita työntekijöitä. Asiakaskuntaan kuului enimmäkseen suomalaisia eläkeläisiä sekä turisteja. Jonkun verran kävi myös espanjalaisia asiakkaita.

Työtehtäviin kuului kahvin keittoa, siivousta, astioiden blokkausta pöydistä, lounaan ja aamiaisen valmistelu sekä poisottaminen, kirjalainauksen ja palautusten ylösotto, roskien vieminen, rahastus jne. Työaikamme oli vaihtelevasti klo. 09.00/10.00 – 16.00. Työskentely oli aikalailla samanlaista kuin Suomessa, tietysti eroavaisuuksia oli esimerkiksi lounaan tarjoilu, joka oli vasta puolenpäivän jälkeen, kun Suomessa se on jo klo 11.00.

Kahvilassa tarjoillaan aamupalaa klo. 9.00 – 11.00. Aamupalalla on leipää, rahkaa, tuoreita hedelmiä, muroja yms. Aamupalan hinta on 3,50 €, ja aamiaisen lisäksi kahvi maksaa vain 1 €. Lounas on pöydässä espanjalaiseen päivällisaikaan, eli klo. 13.00 – 15.00. Lounaalla syödään suomalaisia perinteisiä kotiruokia, kuten hernekeittoa, kalaa, yms. Lounas maksaa 8,50 € (keittoruoka vain 6 €).

Asuimme lähellä työpaikkaa, ehkä noin kilometrin päässä. Matkaan kului n. 15 min, minkä takia työmatka taittui hyvin kävellen. Asunto oli oikein siisti, mutta sieltä oli pitempi matka ns. "rantakadulle", jossa oli ravintoloita ja muutama kauppa yms. lähellä Torreviejan keskustaa. Lisäksi asunto oli espanjalaisen kesäasunto (pohjoispuolen asunto), minkä takia siellä olikin todella viileää.

Vapaa-ajalla kävimme paljon keskustassa kuluttamassa aikaa ravintoloissa ja paikallisissa kaupoissa. Kävimme kävelyllä monesti 2 kilometriä pitkällä aallonmurtajalla, mistä oli upeat näkymät merelle. Kävimme myös suuremmissa ostoskeskuksissa Habanerasissa ja Zenia Boulevardissa, jossa oli n. 160 liikettä. Zenia Boulevard oli hieman kauempana 12 kilometrin päässä. Tutustuimme paikallisiin, sekä muista maista lomalle tulleeisiin nuoriin. Muutamaan suomalaiseenkin nuoreen tutustuimme.

Espanjalaiset ovat paljon avoimempia ja puheliaampia kuin Suomessa. Monissa paikoissa osattiin muutamia suomenkielisiä sanoja, kuten kiitos, hyvää ruokahalua, yms. Paikallisia ruokia olivat erilaiset tapakset, valkosipulikeitto eli sopa de ajo, erilaiset juustot, gazpacho, jne. Kahveilla oli myös omat nimensä, kuten:

Americano – musta kahvi

Café con leche – kahvi maidon kera

Cortado – pieni musta kahvi

Bombon – kahvia, jossa tilkka tiivistemaitoa

Työssäoppimisjakso antoi paljon mietittävää ja uusia kokemuksia, sekä avasi omia näkökulmia. Lähtisin ehdottomasti uudestaan, jos olisi mahdollisuus. Opin paljon ammatillisesti, sillä tämä oli ensimmäinen kerta, kun olin kahvilassa töissä. Uskon, että monet työnantajat arvostavat ja katsovat eduksi ulkomailla suoritettua työharjoittelun. Suosittelen kaikkia, joita vähänkään kiinnostaa nähdä erilaista kulttuuria, lähtemään rohkeasti. Aion varmasti mennä käymään Espanjassa uudestaan.

ESPANJA

Kahvila, Torre Vieja

5.1.-1.2.2015

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston liiketalouden opiskelija

Hain paikkaa ulkomailta, koska minua kiinnostavat eri kulttuurit ja matkustaminen. Tietoa saimme työharjoittelupaikasta opettajilta, tytöiltä, jotka olivat samassa paikassa harjoittelemassa ja netistä.

Matkustaminen sujui ilman ongelmia. Lento lähti Helsingistä ja lento oli suora Alicanten kentälle. Helsinkiin menimme autolla ja Alicanten kentältä menimme myös autolla asunnolle. Takaisintulomatalla pääsimme autolla Alicanten kentälle.

Työharjoittelupaikka oli kahvila, jossa vastaanotto oli hyvä. Asennoiduin aikailla palvelemaan ulkomaalaisia asiakkaita, vaikka suurin osa asiakkaista olikin suomalaisia. Päivittäisiin työtehtäviin kuului kahvien tekeminen, astioiden kerääminen, tiskien peseminen, yleisen siisteyden pitäminen, kassankäyttö, roskien vieminen jne. Paikassa tarvitaan asiakaspalvelukoulutusta ja hyvää kielitaitoa. Asiakkaat olivat suurimmaksi osaksi suomalaisia eläkeläisiä. Työajat olivat yleensä n. 6-8 h/päivä. Henkilökuntaa oli kahvilassa tarpeeksi kahvilan kokoon nähden. Paikasta jäi erityisesti mieleen kahvien teko koneella. Harjoittelu oli aikailla samanlaista kuin Suomessa. Työpaikassa opin paljon uutta, kuten kassan käyttöä, espanjan alkeita jne.

Vuokrasimme kerrostaloasunnon kiinteistövälittäjän kautta kuukaudeksi, asunto oli edullinen. Vapaa-ajalla tutustuimme muutamaa paikalliseen ja kiertelimme kaupungilla.

Minulle ei tullut niin sanottua kulttuurishokkia. Ihmiset ovat Espanjassa hyvin sosiaalisia ja heihin on helppo tutustua.

Vaihtojakso oli mieluinen, mutta ajankohta ei ollut niin hyvä sään vuoksi. Suosittelen vaihtojaksoa muille opiskelijoille, jotka ovat kiinnostuneita matkustelusta, kielten oppimisesta ja eri kulttuureista. Jaksosta on varmasti hyötyä tulevaisuudessa, itse uskallan paremmin puhua eri kieliä.

ESPANJA

Leipomo, Torrevieja

14.10.2014 - 15.12.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston leipuriopiskelija

Kiinnostus ulkomaille lähdöstä minulla on ollut aina. Veljeni on asunut monta vuotta yksin ulkomailla, joten olin päättänyt, että jonain päivänä minäkin lähdän. Kun kuulin että osa koulun työssäoppimisjaksoista voitaisiin järjestää ulkomailla, innostuin heti. Opettajilta sai tietoa eri maista ja oppilailta millaista missäkin maassa on ollut. Espanja tuntui heti oikealta vaihtoehdolta lämmön ja ystävällisten ihmisten takia.

Heti seuraavana päivänä saapumisen jälkeen työpaikkaohjaajani eli leipomon omistaja tuli hakemaan minut autolla leipomolle. Tutustuimme tiloihin ja minut otettiin ystävällisesti vastaan. Työt alkoivat heti samana yönä ja yötöitä jatkuisi koko kaksi kuukautta. Minut haettiin joka yö töihin ja tuotiin töiden jälkeen takaisin asunnolle. Rytmiiin tottui aika nopeasti. Tehtävänä minulla oli leipomossa oppia ja auttaa leipien ja muiden tuotteiden valmistuksessa. Opin aika nopeasti ja pääsin rytmiin mukaan ja pääsinkin tekemään esim. kakkuja ihan alusta asti yksin. Minut perehdytettiin hyvin jokaisen tuotteen tekoon ja sain opetella kaiken omalla rytmilläni. Työpaikkaohjaajani oli todella mukava ja yöt menivätkin nopeasti, kun töissä viihtyi niin hyvin. Töissä siellä oli myös ohjaajan poika, joka myös opetti minua ja neuvoi miten asiat tehdään.

Leipomoon kuului pieni kahvila, jossa päivisin työskenteli ohjaajan vaimo. Henkilöstöä oli siis kolme. Kahvilan asiakkaat koostuivat pääasiassa norjalaisista, ruotsalaisista ja muutamista suomalaisista silloin tällöin. Työympäristö oli mukava, pieni ostoskeskus josta löytyi esim. kauppa, ravintola ja lääkäri pohjoismaiselle väelle. Kaupan omisti suomalainen pariskunta ja heihinkin pääsin tutustumaan. Tunsin oloni Espanjassa todella kotoisaksi ja se oli suurimmaksi osaksi Skandinavia Centerin ihmisten ansiota. Työpaikassa tarvittiin hyvää englannin kielen taitoa. Ilman sitä ei olisi pärjännyt ja harjoittelustakin olisi luultavasti tullut ihan turhaa. Perussanasto kuten aineiden nimet ja tekotavat kannattaa ainakin harjoitella kunnolla. Ruotsin- ja norjankielen taitokin oli plussaa, koska omistajat olivat Norjasta kotoisin. Erityistä koulutusta tai osaamista ei tarvinnut etukäteen, koska kaikki oppi siellä. Perustaidot kannattaa kuitenkin osata.

Jokainen yö alkoi samalla tavalla, ensin aloitimme tekemällä kaikki leivät. Niitä oli n. kahdeksaa erilaista joka päivä ja osa tehtiin käsin riivaamalla ja osa muotoiltiin koneella. Leipien jälkeen teimme pullaa tai wienereitä ja sitten teimme pienemmät makeat. Lopuksi teimme kakut myyntiin ja tilaukseen, jos oli tilauksia. Erityisesti jäi mieleen kakkujen teko. Jo viikon jälkeen pääsin tekemään kakkuja alusta alkaen yksin eikä ohjaajan tarvinnut edes katsoa.

Työskentelyn eroja tai yhtäläisyyksiä en oikein tiedä Suomeen verrattuna, koska en Suomessa ole leipomossa ollut töissä. Luulisin kuitenkin että aikalailla samanlaista. Espanjassa kuitenkin leivoimme todella paljon norjalaisia tuotteita, joita ei Suomesta saa. Jokapäiväinen elämä Espanjassa oli todella mukavaa. Yötöiden ansioista minulla oli koko päivä vapaana, joten pääsin nauttimaan auringosta ja lämmöstä. Arkeen tottui nopeasti ja kaikki alkoi rullata todella hyvin. Eniten totuttelemista vaati siesta. Emme meinanneet tajuta, että kaupat ja ravintolat oikeasti menevät kiinni keskellä päivää muutamaksi tunniksi ja avaavat sen jälkeen taas ovensa. Myös kauppojen pitkät aukioloajat olivat ihmetys. Kaikkeen kuitenkin oppi ja jokapäiväisestä elämästä tuli aina vain helpompaa ja hauskempaa. Paikallisiin ihmisiin tutustui kadulla, ravintoloissa ja oikeastaan missä vain, koska he vain tulivat tervehtimään ja juttelemaan. Ihmiset olivat ystävällisiä ja aivan erilaisia kun Suomessa.

Kommelluksia meillä ei oikeastaan ollut ollenkaan. Ainut ärsytys oli tietyön johdosta poikki oleva vesi muutaman päivän kerrallaan ja kaksi kertaa. Sillekään me emme voineet mitään ja onneksi pääsimme ystäviemme luokse suihkuun. Plussaa vaihtojaksossa oli kaikki. Olisin katunut varmasti jos en olisi lähtenyt harjoitteluun. Miinusta en osaa antaa oikeastaan mistään. Oloni oli niin kotoisa Torreviejassa, että Suomeen palattuani en enää viihdy täällä. Jakson merkitys oli minulle suuri. Näin millaista on asua ja viettää arkea toisella puolella Eurooppaa ja haluni muuttaa pysyvästi ulkomaille on vielä suurempi. Opin Espanjassa todella paljon uusia asioita. Töissä opin monia eri taktiikoita ja tekniikoita ja opin tekemään uusia juttuja. Arjessa opin olemaan ystävällisempi ja avoimempi. Opin myös selviytymään ilman aikuisten tukea ja hoitamaan asioitani itse.

Suosittelisin kokemusta kaikille, joilla on vähänkin kiinnostusta lähteä harjoittelemaan ulkomaille. Mielestäni kaikkien pitäisi kokea edes kerran elämässään arki ulkomailla ja oppia kunnolla toisen kulttuurin tavoille. Minulle jaksosta oli hyötyä siten, että tutustuin mahdolliseen seuraavaan kotipaikkakuntaani ja töitäkin minulle tarjottiin leipomosta. Vinkiksi antaisin kaikille, joita vähääkään kiinnostaa lähteä, että ei kannata pelätä lähteä. Itseänikin jännitti ensin, mutta jälkepäin voin sanoa että se oli paras kokemus, mitä minulla on tähän asti ollut!

ESPANJA

Kahvila, Torrevieja

2.11.-30.11.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston liiketalouden opiskelija

Olin jo kauan haaveillut työharjoittelusta ulkomailla, mutta ajatus oli tuntunut kaukaiselta ja pelottavalta. Lukiossa yhden motivoivan oppitunnin jälkeen päätin, että minun on vain lähdettävä. Kerroin suunnitelmastani opiskelutoverilleni ja hänkin innostui asiasta. Päätimme yhdessä hakea ulkomaille työssäoppimaan.

Työssäoppimispaikan valintatilanteessa katsoimme vaihtoehtoja ja hetken mielihohteesta Espanja tuntui vaikuttavan kaikista parhaimmalta vaihtoehdolta sen lämpimän ilmaston, hienon kielen ja rennon kulttuurin vuoksi. Kun tieto Espanjaan pääsystä tuli, aloimme heti innostuneina suunnittelemaan ja järjestämään asioita matkaa varten. Mukaan lähti myös luokkatoverimme.

Lensimme Alicanten lentokentälle, josta me jatkoimme matkaa Torreviejaan bussilla. Torrevieja sijaitsee Espanjan itärannikolla, sen eteläisemmässä osassa. Siellä meitä oli odottamassa vuokra-asuntomme välittäjä, joka vei meidät omalla autollaan asunnollemme ja opasti kaiken tarvittavan asuntoon, elämiseen ja työpaikalle löytämiseen liittyvän. Lähdimme heti ensimmäisenä iltana tutustumaan paikalliseen kiinalaiseen ravintolaan. Käytäntö siellä oli erilainen. Hygieniä ei ollut niin isolla sijalla, ja yrityksen omistava perhe vietti aikaa ravintolassa. Ruoka oli hiukan erilaista, mutta hyvää.

Maanantaiaamuna alkoi ensimmäinen työpäivämme. Minä ja Julia työskentelimme lounaskahvilassa, jossa valtaosa asiakkaista oli suomalaisia. Kahvilan ilmapiiristä huomasin heti, kuinka kaikki olivat tuttuja toisilleen. Kahvilan omistajat istuivat itsekin asiakkaidensa kanssa kahvipöydässä ja juttelivat heidän kanssaan tuttavallisesti. Asiakkaat olivat todella mukavia. He itsekin tulivat juttelemaan ja kyselemään, mistäpäin Suomea olemme kotoisin ja tuntui, että suomalaisuus yhdisti kaikkia meitä yhdeksi tuttavalliseksi joukoksi.

Ensimmäisenä päivänä emme vielä päässeet oikeaan työntouhuun kiinni ja ensimmäinen päivä menikin tutustumisen ja ”sivuhommien” tekemisessä. Pian kuitenkin saimme alkaa opettelemaan kahvilan oikeita töitä. Saimme opetella kassausta, erilaisten kahvien tekoa, tarjoilua, asiakaspalvelua yleensä ja muita kahvilaan liittyviä töitä. Työtehtävät olivat todella opettavia ja kattavia asiakaspalvelutyöharjoittelua ajatellen. Tuossa työpaikassa todella sai harjoittaa omia asiakaspalvelutaitojaan ja saimmekin asiakkailta kiitosta hyvistä palvelusta.

Kahvilassa myydään kahveja, leivonnaisia, virvoitusjuomia, alkoholijuomia ja lisäksi on kattavat aamiaiset- ja lounasnoutopöydät. Kaikki ruoka ja leivonnaiset ovat omistajien tekemiä, joka nostaa paikan arvoa entisestään. Torreviejassa asuu paljon suomalaisia eläkeläisiä, joten myöskin kahvilalla oli paljon vakioasiakkaita, jotka kävivät päivittäin kahvilassa ja istuivat monta tuntia vain nauttien hyvistä juomista, ruoista ja seurasta.

Eniten työpaikassa ihmetytti muun muassa, että vaikka olimme alaikäisiä, saimme myydä ja tarjota alkoholituotteita. Myös se tuntui kummalliselta, että omistajat ja asiakkaat kiroilivat välillä aivan ”estoitta”, eikä sitä paheksuttu. Myöskään hygieniä ei ollut niin isolla sijalla kuin Suomessa se on. Minulla ei ole hygieniapassia, mutta sain silti auttaa kerran ruoan valmistuksessa hieman. Kahvilassa kuitenkin oli todella hyvä hygienia verrattuna muihin paikallisiin kahviloihin ja ravintoloihin.

Ihmisten ystävällisyys ja auttavaisuus oli mukava kokea. Esimerkiksi kerran seisoimme vain bussipysäkillä ja tutkimme aikatauluja, kun yksi espanjalainen tuli heti kysymään että minne olemme menossa ja hän opasti meitä parhaansa mukaan. Vastaantulijoiden tervehtiminen oli aivan normaalia. Myös suomalaiset tuntuivat olevan paikan päällä erilaisia kuin täällä Suomessa. He olivat avoimempia ja auttavaisempia. Erään kerran tulimme jopa samaa matkaa tuntemattoman suomalaisen kanssa kaupasta kotiin. Ja muutamia kertoja menimme töistä kotiin asiakkaiden kanssa samaa matkaa.

Espanjassa on käytössä eurot, mutta Suomeen verrattuna siellä on halvempaa etenkin ruoka ja taksi. Monesti yllättyi kaupassa kuinka vähän ostokset olivat maksaneet. Vaikka kaikki tuntuu olevan halvempaa, kannattaa tulevien Espanjassa opiskelevien ottaa rahoista heti talteen jonkun verran rahaa minkä tietää tarvitsevänsä loppuajana esimerkiksi paluumatkaan. Kannattaa ehdottomasti ottaa kamera mukaan, koska hienoja muistoja on varmasti luvassa. Ja kannattaa olla huolella tavaroidensa kanssa joka sekunti.

Minulta onnistuttiin varastamaan reppu ja sen mukana kännykkäni ja muita tavaroita, kun silmäni vältti muutaman sekunnin. Espanjalaiset ovat ystävällisiä, mutta aina ei tiedä onko jonkun hymyn takana muutakin kuin vain ystävällisyyttä.

Koen, että työssäoppimisesta ulkomaille oli hyötyä todella paljon. Sain rohkeutta lähteä myöhemminkin ulkomaille, opin kieltä, matka opetti minua ammattiani varten etenkin asiakaspalvelun kannalta ja opin hieman espanjan alkeita. Oli hienoa nähdä erilaista elämää ja ottaa oppia. Työpaikalla opin paljon kahvilatoimintaan liittyviä asioita, suurimpana niistä itse kahvien teon. Kahvilassa työskenteleminen herätti minussa innostuksen kahvilan perustamisesta joskus tulevaisuudessa.

Matka tuli niin yllättäen eteen, etten osannut odottaa hirveästi muuta kuin mukavia muistoja, hieman espanjan kielen oppimista, lämpimiä ilmoja sekä taitojen oppimista. Kaikki nämä odotukset täyttyivät, tosin lämpimiä ilmoja ei riittänyt enää kovin paljoa loppuajasta. Reissu oli kuitenkin erittäin onnistunut.

ESPANJA

Market, Torrevieja

3.-28.11.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston liiketalouden opiskelija

Halusin työssäoppimaan ulkomaille, koska ajattelin, että se voisi olla mahtava kokemus ja siitä voisi olla hyötyä tulevaisuudessa, kun haen itselleni töitä. Alun perin olisin halunnut Saksaan työssäoppimaan mutta toisena vaihtoehtona minulla oli Espanja, jonne sitten myös pääsin. Espanja on lämmin maa myös talvisin, mikä houkutteli minut valitsemaan sen toiseksi vaihtoehdoksi.

Torrevieja sijaitsee Itä-Espanjassa, Alicanten maakunnassa. Siellä asuu noin 101.700 ihmistä joista n. 1400 on suomalaisia. Työssäoppimispaikkani on kahvila-marketti, josta voi ostaa suomalaisia elintarvikkeita ruisleivästä Sinin siivoustarvikkeisiin asti. Myös suomalaista kahvia on myynnissä. Asiakaskuntana oli pääasiassa suomalaiset eläkeläiset, jotka asuvat Espanjassa talvisin, englantilaiset sekä espanjalaiset. Tavoitteena on oppia Espanjan alkeita sekä Englantia. Työpaikalla teen asiakaspalvelutyötä, eli otan asiakkaiden tilaukset vastaan, teen kahvit yms. mitä he tilaavatkaan ja vein heille ne pöytään. Lisäksi siivosin pöytiä, hain astioita pois pöydistä ja käytin kassakonetta.

Työkulttuuri on hieman erilainen kuin Suomessa. Ihmiset saattavat sulkea oman liikkeensä aikaisemmin kuin pitäisi, jos esimerkiksi asiakkaita ei ole. Espanjalaiset viettävät joka päivä siestaa klo 14-17, mikä tarkoittaa sitä, että kaupat ja erikoisliikkeet eivät ole silloin yleensä auki. Jotkut saattavat jopa nauttia alkoholia kesken työpäivän hyvillä mielin. Opin työssäoppimisen aikana hiukan Espanjaa. Opin myös työskentelemään kahviloissa ja sietämään stressiä ruuhka-aikoina. Asenteeni oli mielestäni hyvä. Pystyin soveltamaan muun muassa asiakaspalvelun tunteilla opittuja asioita.

Asuimme hienossa kerrostaloasunnossa upealla alueella jossa ns. "eliitit" asuvat. Asunto maksoi 500€/kk johon piti myös maksaa sähkö ja vesi erikseen. Asunto oli yllättävän iso: 2 makuuhuonetta, kaksi kylpyhuonetta, parveke sekä keittiö-olohuone.

Vapaa-ajalla kiertelimme kaupoissa ja tutustuimme kaupunkiin. Kokeilimme myös käydä syömässä erilaisissa ravintoloissa. Lisäksi kävimme kokeilemassa myös ratsastamista mikä oli erittäin hupaisaa.

Torreviejassa on paljon nähtävää ja muutama ostoskeskuskin löytyy. Joten rahaa kannattaa ottaa tarpeeksi paljon mukaan. Kannattaa pitää erittäin hyvää huolta tavaroistaan. Lisäksi kannattaa hankkia asunto, joka sijaitsee mahdollisimman lähellä tulevaa työpaikkaa (jouduin kävellä 4,5km töihin).

Odotin mahtavaa kuukautta Espanjassa sekä hyvää työpaikkaa. Ainoa huono puoli oli työpaikka. Mielestäni marketin pomo ei kohdellut alaisiaan (eli minua ja toista työharjoittelijaa) niin kuin alaisia pitäisi kohdella. Muuten reissu oli mielestäni erittäin onnistunut ja odotukseni täyttyvät täysin.

ESPANJA

Kahvila, Torrevieja

3.-28.11.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston liiketalouden opiskelija

Työssäoppimispaikassa Espanjassa tarvitsin niin tarjoilu-, kokki- kuin asiakaspalvelutaitojakin. Ja kielet olivat tärkeässä asemassa myös välillä, kun espanjalaisia, ruotsalaisia tai englantilaisia kävi asiakkaina. Ja erityisesti mukavana jäi mieleen, se kun sai oppia kahvin teon eri tavalla. Työskentelyeroja ei hirveästi ollut, johtuen varmaan siitä, että myös omistajat olivat suomalaisia.

Hassua oli, kuin toinen pomoista esittäytyi, mutta toinen pomo ei ollenkaan. Harjoittelijoita siellä oli jo meidän lisäksi kolme, joten töitäkään ei hirveästi ollut. Työpaikalla totutteleminen oli ruoka-aikaan, se oli vasta kolmen jälkeen! Normaalisti kun se on Suomessa n. klo 11-12.

Töihin löydettiin helposti kävellen. Työtehtäviin kuului "aamiaisbuffetin" ja "lounasbuffetin" laitto, asiakaspalvelu, tarjoilu, kahvin teko, alkoholien myynti, kirjahyllyjen kunnossapito, kirjojen vastaanottaminen ja kirjaaminen, terrassin järjestäminen, erilaiset siivoukset (vessan ja pöytien luuttuaminen...), kassalla oleminen, yleinen järjestely jne...

Asiakkaat ovat mukavia ja huomaa, että suomalaiset tuntevat toisensa hyvin. Meininki on ihmisten välillä leppoinen ja kaikki tuntee toisensa. Ja heti taidetaan huomata myös uudet naamat! Työympäristö oli hyvä ja asiakkaita oli (haastattelumme mukaan) n. 50-350/päivä.

Työhön tutustumista/perehtymistä ei ollut laisinkaan. Kahvin tekokin vain opeteltiin, kun katsottiin, kuinka muut harjoittelijatytöt sen tekivät. Ja no... kyllähän sitä tekemällä oppii! Alussa tuntui kyllä vähän hassulta kaikki nämä "järjestelyt", se, ettei ollut ollenkaan perehdyttämistä, toiseen pomoista ei oikein saanut kontaktia, mutta pikkuhiljaa totuimme...

Viihdyimme kyllä hyvin töissä ja kummatkin pomot olivat mukavia! Ja työharjoittelijatytöt! Niin ja asiakkaat, he varsinkin piristivät päivää alkuaikoina, kun tuntui, ettei mitään osaa ja että seisoo vain ja muut huomaavat kaikkea tekemistä, mutta itse et tajua... Mutta se oli sitä alkulämmittelyä ☺.

Asuminen oli halpaa, vaikkakin vuokrasta maksoimme yht. 500€ (halvemmallakin olisi saanut, jos olisi halunnut). Kämpä oli hyvällä paikalla ja muutenkin hyvä. Ruoka oli halpaa ja muukin asuminen. Vapaa-ajan vietimme suurimmaksi osaksi kaupungilla, ostoskeskuksilla, rannalla tai kävelen.

Paluumatkamme oli aika rankka, sillä olimme yötä lentokentällä. Alicantessa opiskelukaverilta varastettiin tavaroita ennen koneeseen pääsyä. Ja silloin huomasimme, kuinka vaikeaa on kommunikointi poliisien ja vartijoiden kanssa. Eivät he osanneet englantia. Turhauttavaa ja ärsyttävää!

Emme itse ainakaan tykänneet oikein siitä, että espanjalaiset pojat tuijottivat niin pitkään ja tööttäilivät ja lähettelivät lentosuukkoja... Ehkä joku tykkää, me ei ☺. Ihmiset olivat kyllä mukavia täällä ja varsinkin suomalaisissa huomasimme suomalaisuuden heitä yhdistävän. Tutustuimme ihmisiin esim. kun kävelimme kadulla ja puhuimme kaupassa tai töissä.

Tulimme myös hiukan huijatuksi matkalla. Eräs nainen sanoi, että hänet on ryöstetty ja jotenkin olimme niin sinisilmäisiä. Nimittäin kassa takanamme näytti merkkiä, ettei häntä ole oikeasti ryöstetty, vaan on aiemminkin tehnyt samaa. No onneksi se oli vain 2€, mitä hän vei, mutta se kuinka se sai meidät huijatuksi! Inhottavaa!

Hirveästi emme espanjaa puhuneet, tietysti sen vähän mitä osasimme ja mitä opettelimme. Tuntui, että ihan hyvin sitä kieltä oppii, kun vain opettelee omasta halusta. Numeroista on hyvä lähteä opettelemaan. Kuukauden aikana opimme sanomaan espanjaksi mm. appelsiinin, omenan, voinan, veden, suolan, eri tervehdyksiä, vähän lausumaan (Calle=*kajje*, Torre Vieja=*Torre Vieha*).

Tästä työssäoppimispaikasta tykkäsin itse hirveästi, aion ehdottomasti hakea uudestaan myöhemmin ulkomaille (tietenkin eri paikkaan, että näkee enemmän maailmaa). Suosittelen suuresti myös muille. Opin jakson aikana, että kielet ovat tärkeitä ja tietysti hyvä asiakaspalvelu! Ja iloinen asiakaspalvelu jää myös mieleen. Saimme vapaa-ajalla palautetta asiakkaalta, joka harmitteli kun hymyilevä myyjä lähtee jo viikon päästä. Opin myös arvostamaan suomalaista ruokaa ja ruoan "turvallisuutta". Saa syödä mitä haluaa ja vettä saa suoraan hanasta. Ja kotiinkin tuli vähän ikävä. Ja uskon, että ulkomailta työssäoppiminen on aina tulevaisuudessa plussaa esimerkiksi, kun hakee töihin. Mukavaa oli, mutta mukavaa on myös tulla Suomeen!

ESPANJA

Seurakuntakoti, Fuengirola

11.10.-23.11.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston hyvinvointialan opiskelija

Olin kuusi viikkoa työssäoppimassa Espanjassa Fuengirolassa. Työskentelin suomalaisessa seurakuntakodissa lähihoitajaopiskelijana. Tein kotikäyntejä Fuengirolassa asuvien suomalaisten luokse yhdessä luokkakaverini kanssa. Asiakkaamme olivat pääsääntöisesti ikäihmisiä. Autoimme heitä heidän kodeissaan erilaisin tavoin. Olimme mm. juttelukavereina ja ulkoilutimme erästä yksinäisyydestä kärsivää leskeä, kuntoutimme naista, jolla oli aivoinfarktista seurannut afasia erilaisilla puhe- ja motoriikkaharjoituksilla ja autoimme omaishoitajaa huolehtimalla hänen vaimostaan.

Tutustuimme seurakunnan toimintaan osallistumalla ystäväpalvelukoulutukseen, omaishoitajaryhmään, parisuhdeiltaan, lauluiltaan sekä AA-kerhoon. Opin työssä afasiasta paljon ja sen kuntouttamisesta. Opin myös käyttämään erilaisia apuvälineitä toispuolihalvaantuneen kuntouttamisessa. AA-kerho antoi ja opetti minulle paljon. Kun asiakkaat kertoivat Espanjalaisesta hoitohenkilökunnasta ja siitä kuinka tärkeää se on heille, että hoitajat koskettavat asiakkaita esim. halaamalla ja silittämällä ymmärsin kuinka tärkeää hellä kosketus on hoitotyössä.

Sain matkalla lisää rohkeutta matkustamiseen, kun jouduin laittamaan itseni likoon silloin tällöin, vaikka mukana ollut luokkakaverini onkin paljon matkustanut. Opin myös hieman espanjankieltä. En tiedä vielä miten aion jatkaa espanjankielen opiskelua, ehkä matkustan Espanjaan pian takaisin ja joudun taas käyttämään kieltä. Huomasin työpaikalla, että ihmiset olivat avoimempia ja iloisempia eivätkä valittaneet turhasta. Huomasin myös kuinka yhteen hiileen puhaltavia suomalaiset ovat Fuengirolassa. Seurakuntakodilla toimii vapaaehtoisia n. 80 enkä tiedä Suomessa mitään paikkaa, jossa vapaaehtoisia olisi näin paljon.

Siesta, joka oli kello 14-17 vaikutti päivään paljon. Suurin osa kaupoista oli tuolloin kiinni ja kadut rauhoittuivat siestan ajaksi. Espanjassa elämä on paljon enemmän iltapainotteista, mikä tuli minulle yllätyksenä. Ravintolat aukeavat vasta kello 18-19 aikaan. Ihmiset menevät syömään n. kello 20-21 ja lapset ovat myöhään hereillä. Espanjassa ihmiset ovat paljon ystävällisempiä ja hymyilevät enemmän kuin Suomessa. Autoilijat väistävät aina jalankulkijoita, kun taas Suomessa jalankulkija joutuu varomaan autoilijoita. Espanjalaiset ovat paljon perhekeskeisempiä kuin suomalaiset.

Matkan järjestelyt onnistuivat mielestäni hyvin. Katsoimme ja varasimme lentoliput itse. Asunnon hankkimiseen saimme vinkkiä Fuengirolassa asuvalta ohjaajaltamme, mutta katsoimme ja varasimme itse meille sopivat asunnon. Saimme lentoliput, asunnon sekä muut pakolliset menot esim. junaliput Helsinkiin melko edullisesti ja meille jäi käyttörahaa vielä Espanjaan, mistä olin tyytyväinen. Matka oli kaikin puolin onnistunut ja se opetti paljon sekä antoi paljon hyviä muistoja.

ESPANJA

Kirkko, Los Boliches

13.10.-23.11.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston hyvinvointialan opiskelija

Olin työssäoppimassa Espanjan Fuengirolassa luokkakaverini kanssa. Työssäoppimispaikkamme oli Los Bolichesissa sijaitseva kirkon seurakuntakoti. Kävimme kotikäynneillä asiakkailla, jotka tarvitsevat apua. Asiakkaamme olivat pääsääntöisesti vanhuksia. Työtehtäviimme kuului mm. juttelua, siivousta, perushoitotoimenpiteitä, asioiden hoitamista sekä ulkoiluttamista. Osallistuimme myös seurakunnan järjestämiin tilaisuuksiin.

Olimme ystäväpalvelukoulutuksessa kaksi kertaa, joissa kerrottiin ja keskusteltiin muistisairauksista sekä päihdeongelmista. Kävimme kirkkovaelluksella Mijaksen kylässä ja kävimme kuuntelemassa tutkimuksen, jossa kerrottiin suomalaisista Aurinkorannikolla. Tutustuimme omaishoitoryhmään ja osallistuimme yhteislaulutilaisuuteen sekä pääsimme tutustumaan AA-kokoukseen.

Seurakunnalla on vain muutama palkattu työntekijä Aurinkorannikolla. Vapaaehtoistyöntekijöillä on suuri merkitys seurakunnalle, esim. seurakuntakodin kahvila pyörii vapaaehtoistyöntekijöiden varassa. Vaikka seurakunnan työntekijät ja vapaaehtoistyöntekijät ovat alkuperältään suomalaisia, on vaikea uskoa, että Suomessa missään olisi niin paljon innokkaita vapaaehtoistyöntekijöitä. Seurakuntakodilla vallitsi hyvä, kotoisa ja rento ilmapiiri ja ihmisiä kävi todella paljon päivittäin.

Seurakunnan yksi tehtävistä on auttaa ihmisiä vaikeissa elämäntilanteissa. Vaikka seurakunnalla onkin paljon vapaaehtoistyöntekijöitä, olimme silti varmasti avuksi. Uskon, että tulevana lähihoitajana pystyimme tarjoamaan sellaista apua asiakkaille, mitä kuka tahansa ei pysty esim. poistamaan tikkejä asiakkailta.

Mielestäni ihminen oppii kaikkialla ja koko ajan uutta. Erittelemättä sen kummemmin, mitä tuli opittua, haluan mainita yhden mielestäni tärkeän asian. Tärkeä asia oli se, että asiakkaille oli aikaa. Viettäessä saman asiakkaan kanssa esim. viisi tuntia kerralla, sosiaaliset taidot pitää olla hallussa. Suuntaudun päihde- ja mielenterveystyöhön, jossa sosiaaliset taidot täytyy olla erityisen hyvät. Espanjassa piti ottaa enemmän vastuuta ja tehdä yksin päätöksiä, mikä oli hyvä asia. Koen, että työpanoksestani hyötyivät eniten asiakkaat, emme minä ja luokkakaverini tai seurakunta. Mielestäni onkin tärkeää, että asiakkaat saavat parhaimman hyödyn.

Otin jonkin verran selvää etukäteen espanjalaisista tavoista ja kulttuurista, joten mitään ihan hirveitä yllätyksiä ei tullut. Suurin yllätys oli ehkä se, että Espanjassa terveydenhuolto ja reseptilääkkeet ovat pääsääntöisesti maksuttomia. Toki kuulin matkan aikana uusia asioita esim. espanjalaisista tavoista ja historiasta. Espanjalainen elämänrytmi on erilainen kuin Suomessa. Espanjassa elämä on paljon iltapainotteisempaa. Illallinen syödään myöhään ja pienet lapsetkin ovat kaupungilla myöhään vanhempiensa kanssa. Siestan aikoihin n. klo 14-17 useimmat kaupat ovat kiinni. Mielestäni espanjalaiset ihmiset ovat eläväisempiä ja värikkäämpiä mitä suomalaiset. Ihmiset koskettelevat ja suukottelevat enemmän toisiaan. Ei ole tavatonta nähdä esim. nelikymppisen pariskunnan suutelevan toisiaan kadulla. Espanjassa on tapana antaa poskisuudelmat kummallekin puolella nähdessä tuttuja. Itsekin tuli harjoiteltua tätä tutustuesssa espanjalaisiin.

Espanjan kieltä en ole opiskellut koskaan. Matkaa ennen ostin kaksi sanakirjaa. Niitä selailin vähän ennen matkalle lähtöä. Vaikka työskentelimme suomalaisessa yhteisössä, opin kieltä yllättävän paljon. Kävimme ulkona syömässä melko usein ja niissä tilanteissa opin ja käytin espanjan kieltä parhaani mukaan. Vapaa-ajalla muutenkin yritin käyttää espanjan kieltä mahdollisimman paljon ja olisi mukava oppia sitä lisää. Espanjan kieli on miellyttävä, sitä puhutaan useassa maassa ja se vaikuttaa kieleltä, jota ei olisi mahdollon oppia. Jos muuten ei tule mahdollisuutta opiskella kieltä, haluaisin edes itsenäisesti opiskella lisää. Olen myös melko varma, että tulen vierailemaan uudestaan Espanjassa ja mahdollisesti myös muissa espanjankielisissä maissa.

Kaikista matkanjärjestelyistä vastasimme itse, koska niin halusimme. Niin sai itse valita esim. mieluisimmat lennot. Yhden asian voisin mainita tulevia ulkomaille lähteviä opiskelijoita ajatellen. Saimme luokkakaverini kanssa tietää mielestäni melko myöhään, että pääsemme työssäoppimaan Espanjaan. Olisi ollut parempi tietää aikaisemmin, jotta lennoissa ja asunnossa olisi ollut useampia ja halvempia vaihtoehtoja.

Kaiken kaikkiaan reissu oli todella mukava ja antoisa. Olen tyytyväinen, että lähdin Espanjaan. Voin suositella kaikille lähtöä ulkomaille työssäoppimaan. Työssäoppimispaikkana ulkomailla ei välttämättä opi niin paljon kuin Suomessa, mutta kokonaisuutta ajatellen oleskelut ulkomailla antavat niin paljon enemmän. Nämä ovat sellaisia reissuja, jotka todennäköisesti muistaa koko loppuelämänsä ajan.

ESPANJA

Pullakauppa, Fuengirola

1.2.-28.3.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston opiskelija

Lensimme perheeni kanssa Espanjaan ennen työharjoittelun alkua, koska sain halvemmat lennot sillä tavalla. Kiertelimme Los Bolichesia ja lähiseutua. Tiesin, että töiden jälkeen ei jaksa eikä ehdi niin tutustua paikkoihin ja katsella ”pakollisia” nähtävyyksiä, joten ihan hyvä, että menimme etukäteen.

Työpaikalla puodissa paistetaan paistovalmiita pakastetuotteita mm. pullia ja lihapiirakoita. Siellä ei paikanpäällä leivota siis mitään, vaan kaikki tuotteet tulevat Suomesta joko paistovalmiina taikka täysin valmiina. Puodissa on kahvilan (äärimmäisen suosituksen) lisäksi suomalaisten ruokatuotteiden myymälä, ja molemmat toimivat saman tiskin ja kassan takaa.

Ensimmäinen päivä harjoittelussa oli rankka. Olin töissä leipomossa kahdeksasta kolmeen. Pienessä tilassa oli lisäkseni välillä jopa viisi työntekijää, joten oli ihan kamalan ahdasta. Aluksi vain katselin, mutta jouduin nopeasti töihin, kun ihmisiä alkoi virrata niin kovasti sisälle.

Hinnat on huonosti kirjoitettu ylös ja ne piti opetella ulkoa. Huonomuistiselle tämä aiheuttaa ylimääräistä stressiä... Mukavasti on kuitenkin tasahintoja, mutta saa nähdä opinko edes puoliakaan ensimmäisen viikon aikana. Työntekijät eivät ole kovin hygieenisiä, kumihanskoja en edes nähnyt, ja yksikin pomoista aloitti tupakkatauolle mennessään polttamisen jo keittiössä. Hyvää ruokahalua siis!

Seuraavat päivät sujuivat jo vähän paremmin. Oli hiljaisempia päiviä ja vain muutaman kerran kunnon ruuhkaa. Työaika muuttui yhdeksästä neljään. Taukoja ei oikeastaan ollut, vaan piti itse haukata välillä vaikka leipää, jos kerkesi.

Asiakkaina on kymmeniä kertoja päivässä englanninkielisiä ihmisiä, ja oli ihan yllättävän kiva huomata, että osaankin puhua riittävästi englantia! Työkaverit olivat äärettömän mukavia ja olin ainoa harjoittelija, joten hommaa riitti ruuhkaksi asti.

Pomo kehui, että olin kuulemma tähänastisista harjoittelijoista nopeimmin oppinut puodissa työskentelyn. Omituista, koska en mielestäni mitenkään erityisesti loistanut. Siis kyllä hommat tein tietenkin huolella, mutta asiakaspalvelun oppimiseen riittää, että on seurannut vähän kauppojen myyjä. Eikö sitä muka sitten kaikki osaa...?

Huomasimme yhden tavan ihmisten autoilussa, mikä suomalaisten pitäisi oppia refleksinomaiseksi. Paikalliset autoilijat nimittäin jäävät lähestulkoon aina odottamaan ennen suojatietä, että jalankulkijat pääsevät turvallisesti yli.

Kokeilimme usein tehdä espanjalaisia ruokia kotona ja ainakin perunamunakas onnistui maistuen samalta, kuin ravintolasta saatu vastaava. Lasten allergioiden kannalta on uusien ruokien osto haastavaa, ja piti opetella ainakin pahimmat allergiaa aiheuttavat ruoka-aineet ulkoa espanjaksi.

Kerroin eräälle asiakkaalle, että minulla oli syntymäpäivä, niin hän sitten tuli myöhemmin uudestaan, toi minulle kukkakimpun, halasi ja vielä pussasi poskelle. Ihana herttainen vanha herrasmies!

Mietimme kovasti sitä, että lähes kaikki tiet on laatoitettu. Kuinka kauan siihen onkaan mennyt aikaa, ja kuka kumma on jaksanut sitä tehdä?! Mutta hienon näköistähän se on, kun vertaa Suomen kurakujiin.

Meidän lähellä oli Svenska Skolan, ja sen edessä näkyi aina aamuisin poliisi vahtimassa, ettei kenenkään lasta kukaan vieras nappaa... Kuulemma siellä ei saa päästää alle 12-vuotiasta lasta yksin kouluun, vaan pitää olla vanhempi saattamassa.

Leikkikentällä sai kuulla paljon simppeleitä espanjalaisia sanoja, kun äidit ja isät komentelivat lapsiaan, ja kyselivät meidän lapsien ikää jne. Arkipäivinä ei näkynyt lapsia pihalla lähes yhtään, mutta viikonloppuisin leikkikentät ja puistot on ihan pullollaan perheitä. Kaupan vakioasiakkaat oppivat tuntemaan perheeni, ja välillä kuulin heiltä, missä mies on lasten kanssa ollut, ja mitä ovat tehneet.

Lämpenevistä ilmoista johtui, että seuraavina viikkoina oli enemmän ulkomaalaisia asiakkaita kuin yleensä. Opin aika hyvin tuntemaan vakioasiakkaiden vakiotilaukset. Yksi mies kehui minun lämmittämän perunapiirakan munavoilla loistavaksi, ja sen jälkeen hän vaati aina, että minä teen hänelle taas sellaisen, eikä kelvannut enää muiden työntekijöiden tekemät.

Espanjalaisille harvoin kelpaa normaali suomalainen kahvi. He kyselivät Machina-kahvia, ja kun ei ollut, lähtivät pois. Kaupoissa, varsinkin isommissa, ei tuntunut olevan mitään selkeää järjestystä tavaroilla. Maidot, jogurtit ja juustot ovat ihan eri puolilla kauppaa, säilykkeet ripoteltuna myös ympäriinsä. Kesti tuhottoman kauan löytää edes sokeria!

Kouluun Espanjassa mennään jo 3-4 -vuotiaana. Aamupala syödään hoidossa ja pienten koulussa syödään kahdelta, seuraava ruoka kuudelta ja isompi ruoka on vasta yhdeksältä illalla.

Projektitehtävää varten minun piti kertoa, kuinka monta asiakasta harjoittelupaikassa käy päivittäin. No sitähan ei oltu siellä ikinä laskettu, joten istuin sitten yhden päivän nurkkapöydässä ja laskin. Työporukka yllättyi tuloksesta, joka oli monta sataa. Eihän se ihmismäärä paljolta tunnu, kunhan eivät tule samaan aikaan.

Kiitos paljon mahdollisuudesta tehdä töitä Espanjassa, tutustua työn ohella paikallisiin, ja oppia heistä luonnollista iloisuutta ja lapsiystävällisyyttä.

ESPANJA

Leipomo, Torrevieja

4.3.-1.4.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston opiskelijat

Olimme Espanjassa norjalaisten omistamassa leipomossa työssäoppimassa. Iltaisin menttiin kahdeksan aikoihin nukkumaan ja herätyskello soi 00.15. Työaika leipomossa on aamuöisin. Leipomon omistaja ja hänen poikansa tulivat hakemaan meitä ensimmäisen kerran töihin. Ensimmäisenä päivänä seurattiin aika paljon vain sivusta ja seuraavana päivänä saadaan tehdä enemmän itse.

Joinakin päivinä saatiin tehdä sämpylöitä, erilaisia vuokaleipiä, pullia, viinereitä, täytekakkua, kermaleivoksia, ja laskiaispullia. Täällä kaikkeen käytettiin tosi paljon kermaa, esim. laskiaispullat kaiverrettiin tyhjäksi, jotta niihin mahtuisi enemmän täytettä.

Eräänä päivänä tehtiin tuttuun tuotteiden lisäksi perunaleivoksia, johon tuli vihreä marsipaani ja päät kastettiin suklaaseen. Täällä Budabest-leivokset ovat todella suosittuja. Työt normaalisti aloitettiin tuttuun tapaan peltien putsauksella. Kun saatiin sekoittaa kakkutaikina, se ei oikein onnistunut, koska vispattiin liian tehokkaasti. Taikinasta lähti liikaa ilmaa ja se ei riittänyt kaikkiin pohjiin. Omistaja ei ollut vihainen, vaan sanoi mitä tehtiin väärin ja näyttää uudestaan seuraavalla kerralla.

Gluteenittomat leivät ovat täällä tosi kysyttyjä, koska ne ovat tosi halpoja. Teimme norjalaisia keksejä: makaroonilinssejä ja ”pöllönsilmiä”. Teemme lopuksi aina leivoksia ja täytekakkuja, jotka saamme koristella. Marsipaani on luonnonvalkoista ja koristukseen tulee suklaakiekuroita ja jotain värikästä ”geeliä”.

Meidän alakerrassa on pieni kahvio, jossa käytiin maistamassa paikallista kahvia, joka oli ihan erilaista kuin Suomessa, mutta todella hyvää. Lähipuistossa on vapaana kukkoja ja kanoja. Yhtenä päivänä työpaikan pukuhuoneessa meitä tuli vastaan valtava torakka. liik !

Omistaja halusi kovasti nähdä jatkossa kuvia tekemistämme leivoksista. Opimme paljon uusia asioita leipomossa. Leivät tehtiin eri tavalla kuin Suomessa. Pullia ei kastella kananmunalla ennen paistoa. Opimme kuorruttamaan kakun marsipaanilla niin, että alas ei jää ryppejä. Kaikessa, mitä leipomossa tekee, tulee olla itsevarma ja uskoa itseensä, jotta onnistuu. Uskomme, ettemme unohda leipurin neuvoja koskaan. Tämä työharjoittelu oli mahtava päätös koulutukselle.

ESPANJA

Päiväkerho, Los Pacos

7.1.-7.2.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston hyvinvointialan opiskelija

Lähdin työssäoppimaan Espanjan aurinkorannikolle, Fuengirolaan. Menomatka sujui hyvin ja sain kiinteistövälitysfirmen työntekijältä kyydin lentoasemalta asunnolleni. Asunnon hankin kiinteistövälitysfirmalta, mutta kyselin useilta eri välittäjiltä.

Asunnon löytäminen ei ollut vaikeaa, mutta tein vähän hintavertailua ja katsoin sijaintia niin, että asunto olisi kävelymatkan päässä työpaikastani. Asuntoni oli yksiö Los Pacosissa

ja 200 m päässä työpaikastani. Vuokra viideltä viikolta oli 550€ sisältäen sähkön, veden, loppusiivouksen ja internetin. Lisäksi maksoin kyydistä lentokentältä asunnolle 35€. Koska etsin itselleni asuntoa ulkomailta ensimmäistä kertaa, tuntui turvallisimmalta ottaa se suomalaiselta kiinteistövälittäjältä. Jos tulen matkustamaan vielä Espanjaan, aion vuokrata asuntoni suoraan paikalliselta. Se tulee halvemmaksi ja on mielestäni vaivattomampaa.

Asunto, johon muutin, ei ollut etukäteen sähköpostitse tehdyn vuokrasopimuksen mukainen. Kiinteistövälitysfirma järjesti minulle uuden asunnon 300 m päästä. Jouduin siis ensimmäisellä viikolla muuttamaan uuteen asuntoon, mutta sain kuitenkin paljon paremman kämpän tilalle siistimmästä taloyhtiöstä.

Harjoittelupaikkani oli päiväkerho, joka on Aurinkorannikon suomalaisen seurakunnan järjestämä hoitopaikka 3-6 –vuotiaille lapsille. Kerhotoimintaa ohjaa seurakunnan työntekijä ja meitä harjoittelijoita oli aluksi seitsemän, mutta myöhemmin tuli neljä lisää.

Päiväkerhoa pidetään maanantaista torstaihin klo 9-14. Päiväkerho maksoi 8€/lapsi/päivä ja vanhemmat maksoivat kerhomaksun aamulla tuodessaan lapsen. Lapset vaihtuivat päiväkerhossa aika paljon, koska se ei ollut sitovaa. Toiset lapset olivat kuukauden ajan joka päivä kerhossa, toiset vain kerran viikossa tai jopa harvemmin. Lapsia oli 15-26 joka päivä. Päiväkerhoa pidettiin suomenkielellä, mutta siellä oli myös lapsia jotka eivät puhuneet Suomea ollenkaan.

Päiväkerhoon lapset siis saapuivat aamulla 8.30-10 välisenä aikana. Aamupäivä oli lasten vapaan leikin aikaa ja klo 11 siivouksellon soidessa oli aika kerätä leikit ja mennä istumaan istuinalueille lattialle ruokapiiriin.

Ruokapiirissä laskimme kuinka monta lasta kerhossa tänään on, juttelimme säästä, vuodenajoista, kuukausista ja lapset saivat ehdottaa lauluja ja leikkejä. Suosittuja leikkejä olivat pikku koira, jos sull' lysti on ja viisi pientä ankkaa. Ruokapiirin jälkeen lapset menivät käsienpesun kautta hakemaan eväät, lausuimme yhdessä ruokarukouksen ja oli eväiden syönnin aika.

Syömisen jälkeen rauhoituttiin lukupiiriin. Yleensä jaoimme lapset kahteen ryhmään, toiset menivät ulos nurmikolle viltin päälle kuuntelemaan satua ja toiset jäivät sisälle. Näin säilytettiin rauha lukuhetkessä. Lukupiirin aikana muut ohjaajat siivosivat pöydät ja lattiat. Lukupiirin jälkeen lapset saivat taas vapaasti leikkiä ja puoli kahden aikaan menimme ulos odottelemaan vanhempia. Jokapäiväisten rutiinien lisäksi kävimme puistossa ja askartelimme lasten kanssa.

Päiväkerhossa toteutettiin Montessoripedagogiikkaa sovellettuna. Käytännössä tämä näkyi esim. niin, että lapset rakensivat leikkinsä lattialla aina matolle, heillä oli oikeus sanoa muille lapsille, ettei ota muita leikkiinsä mukaan ja päiväkerhon tila oli meluton ja järjestelmällinen.

Koska meitä harjoittelijoita oli niin monta, olin osan työharjoittelustani myös suomalaisella koululla. Perjantaisin olin 1. luokassa klo 9-13, jossa oli kahdeksan oppilasta. Sain suunnitella ja pitää oppitunteja luokanopettajan valvonnassa. Tämän lisäksi olin koulun iltapäiväkerhossa ohjaajana tiistaista perjantaihin klo 13-16. Iltapäiväkerhossa oli päivittäin n.20-30 lasta ja sinne jäivät ne lapset (esikoululaisista 3-luokkalaisiin), joiden vanhemmat

eivät päässeet hakemaan lapsiaan koulun päätyttyä. Lapset eivät siis saaneet kulkea koululta yksin kotiin, mikä oli turvallisuuden kannalta hyvä asia.

Iltapäiväkerhossa tehtiin läksyksi tulleet tehtävät, käytiin pelikentällä urheilemassa, leikittiin sisällä ja ulkona sekä lapsilla oli aivan vapaata aikaa leikille ja omille puuhasteluille. Itse kävin paljon aktiivisten poikien kanssa pelaamassa jalkapalloa pelikentällä ja puistossa leikkimässä kymmenen tikkua laudalla. Iltapäiväkerhossa oli yksi opettaja ja yksi koulunkäyntiavustaja, sekä minun lisäksi toinen harjoittelija Suomesta.

Suomalaisen seurakunnan toimintaan kuuluu myös lasten ja nuorten partiotoiminta. Itse pidin partiota torstaisin 10-12-vuotiaille ”seikkailijat” –ryhmälle. Ryhmässä oli 8-10 aktiivista nuorta. Seikkailijoiden kanssa leikimme ja pelasimme sisällä, sekä olimme muutamana kertana ulkona.

Vaikka työssäoppimiseni yhdestä paikasta muuttuikin ensimmäisellä viikolla palapeliksi ympäri Fuengirolaa, huomasin äkkiä, että samat suomalaiset perheet tulevat vastaan niin päiväkerhossa kuin koulullakin. Minut otettiin todella hyvin vastaan ja sain puhua Suomen lisäksi ruotsin-, englannin- ja vähän espanjan kieltä. Päiväkerhossa olimme yleensä päivät sisällä, joten oli ihanaa päästä iltapäiväkerhoon ulos puuhastelemaan lasten kanssa.

Partiotoiminta oli minulle aivan uusi kokemus ja ekaluokassa pääsin kokeilemaan, miltä oppituntien pitäminen tuntuu. Halusin saada työharjoittelusta mahdollisimman paljon irti - ja se onnistui!

Vapaa-ajallani aikaa kului tietysti ruokakaupassa käymiseen, pyykin pesuun ja muihin arkiaskareisiin, mutta muusta vapaa-ajasta otin kyllä kaiken ilon irti! Ruokakaupassa kävin Mercadonassa, joka oli Los Bolichesissa noin kilometrin kävelymatkan päässä. Mercadona on halpa ja iso supermarket. Hedelmiä ja vihanneksia ostin myös pienemmistäkin kaupoista ja markkinoilta. Markkinoita pidettiin joka tiistai Feria-alueella, jonne kämpältäni käveli 10-15 min. Kävimme myös kahtena iltana työharjoittelijakavereideni kanssa porukalla syömässä paikallista ruokaa, eli tapaksia ja paellaa.

Vapaa-aikaa käytin myös tutustumiseen ja kiertelyyn Fuengirolassa ja sen lähiympäristössä. Kävimme työkaverini kanssa Marbellassa ja sen lähellä olevassa Aventura Amazonia -kiipeilypuistossa. Matkustimme Marbellaan Fuengirolasta bussilla ja matkaa oli 20 km. Hintaa bussilipulle tuli 3€/suunta. Espanjassa on kyllä paljon halvempaa, kuin Suomessa. Menin Miramariin Los Pacosista paikallisbussilla ja lippu maksoi 1,10€. Kokeilin myös paikallisen kuntosalin Zumba-tuntia ja oli kyllä hyvä kokemus. Paljon kävin myös lenkkeilemässä mäkiä pitkin hienoissa maisemissa.

Kävin myös ratsastusvaelluksella maatilalla, jonka omistajan yhteystiedot sain kaveriltani. Maatilalle oli Fuengirolasta puolen tunnin ajomatka, joten tilan pitäjä tuli hakemaan minut ja kaksi muuta suomalaista Los Pacosista. Ratsastusvaellus kesti kolme tuntia ja varsinkin lajin harrastajalle oli todella mukava kokemus hienoissa maisemissa. Muutama vapaapäivä vierähti kyllä ihan vain hiekkarannalla lämmöstä nauttien!

Vierailin vapaa-ajalla myös paikallisessa Espanjalaisessa koulussa. Koululla ei kuitenkaan saanut kuvata, ymmärrettävistä syistä. Espanjalainen koulu poikkesi suomalaisesta siten, että koulun alue oli vartioitu ja portilla seisoj vartija. Portit aukesivat aina 15 minuuttia

ennen koulun alkua ja sulkeutuivat tasalta. Portin sisäpuolelle menivät ainoastaan oppilaat, vanhemmat veivät ja hakivat lapsensa, mutta eivät päässeet porttien sisäpuolelle.

Minunkin piti hankkia vierailuani varten kirjallinen lupa etukäteen, joka kävi myös poliisilaitoksella. Lasta ei päästetty portilta ilman, että vanhemmat ovat tulleet hakemaan ja mikäli vanhemmat tulivat myöhässä, pääsi lapsi portista vasta seuraavana tasatuntina. En tiedä onko kaikissa Espanjalaisissa kouluissa näin, mutta tässä koulussa toimittiin näin ja mielestäni se on turvallinen toimintatapa.

Kokonaisuutena matkani Espanjaan oli aivan mielettömän hyvä kokemus! Ennen matkaa en ollut koskaan lentänyt, ollut Ruotsia kauempana ulkomailla tai ollut yksin poissa kotoa kahta viikkoa pidempään. Myös Englanninkielen taitoni on ollut lukiolla kohtalaista, joten jännitin sitäkin jonkin verran. Kuitenkin päästyäni perille sopeuduin nopeasti, enkä kokenut minkäänlaista kulttuurishokkia.

Todella paljon varoiteltiin ja vähän peloteltiinkin, että pitää olla tarkkana ja tosi varovainen! Enemmän tuli niitä lauseita, että "Älä liiku pimeällä yksin.", "Älä pidä laukkuja mukana, tai mitään arvokasta laukussa.", "Oo varovainen!", "Varoitan sitten, siellä on vaarallista." Onneksi myös kannustettiin pitämään hauskaa ja ottamaan ilo irti vieraasta kulttuurista. Olin varovainen, mutta liikuin kyllä paljon yksin, niin päivällä, kuin illallakin. Minulta yritettiin kerran huijata rahaa ja markkinoilla mies yritti antaa tekokolikoita kahden euron kolikon sijaan. Ei kuitenkaan onnistunut, en siis menettänyt rahaa tilanteessa.

Aurinkorannikolla on paljon suomalaisia, joten en kokenut olevani täysin yksin. Työharjoittelupaikastani sain todella hyvää palautetta ja suosituksia jatkoon. Erityisesti koululla tein kaikkea sellaista, mitä siellä ei ollut aikaisemmin tehty, kuten vein lapsia pelikentälle ja puistoon. Koin itseni tärkeäksi ja sulauduin työyhteisöön hyvin.

Kun on kaukana kotoa, oppii myös arvostamaan sitä, miten hyvin asiat Suomessa ja kotona ovat. Hygieniataso on Espanjassa kuitenkin alhaisempi kuin meillä Suomessa. Suosittelen ehdottomasti jokaiselle, että jos on mahdollisuus lähteä maailmalle, kannattaa lähteä! Ja kun varoitellaan, että "se on vaarallista", voin itse nyt ajatella, että "Kyllä! On se vaarallista, siihen jää nimittäin pian koukkuun!"

LIETTUA

Vaatekauppa, Vilna

5.-30.5.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston liiketalouden opiskelija

Kuulosti todella mielenkiintoiselta päästä jonnekin muualle töihin ja vieläpä ulkomaille. Halusin myös harjoittaa omaa kielitaitoani ja tutustua uusiin ihmisiin.

Työssäoppimispaikassani vaatemyymälässä työskenteli n. neljä henkilöä. Myynnissä on naisten, miesten ja lasten vaatteita, kenkiä, asusteita ja kosmetiikkaa. Suurin osa asiakaskunnasta on nuoria ja lapsia, mutta siellä käy myös vanhempia ihmisiä.

Liettuan työkulktuuri vaihtelee huimasti, joskus sosiaalinen kanssakäyminen on tärkeämpää kuin itse työ. Palkat ovat pieniä Liettuassa.

Työtehtäviini kuului hälytystä, hinnoittelua, vaatteiden höyryttämistä ja kaikkea myyntiin liittyvää. Ulkomailla työskennellessä opin erilaisten työmenetelmien ja -välineiden hallintaa myös työprosessin hallintaa ja tietysti asiakkaiden auttamista ja huomioimista. Ehkä vähän myös englannin kielikin parani siellä ollessa. Asenteeni työhön oli hyvä, positiivinen. Pystyin soveltamaan opiskelun aikana opittuja asioita mielestäni ihan hyvin. Hiomista olisin vielä kylläkin tarvinnut englannin kielen puhumisessa. Työkaverit olivat mukavia.

Asuin opiskelija-asunnossa, joka sijaitsi parin kymmenen minuutin päässä keskustasta. Asuinalue oli ihan kohtalainen. Vapaa-ajalla vietin aikaa kaupungissa shoppailemassa, kiertelemässä ja katselemassa nähtävyyksiä.

Tänne saapuvien seuraavien opiskelijoiden tulisi huomioda se, että vain pieni osa liettualaisista osaa puhua englantia, enimmäkseen nuoret osaavat ja puhuvat englantia, vanhemmat ihmiset eivät niinkään.

LIETTUA

Vaatekauppa, Vilna

4.-30.5.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston liiketalouden opiskelija

Hain ulkomaille työssäoppimaan, koska halusin päästä uuteen työympäristöön Suomen ulkopuolelle. Valitsin Liettuan koska ystäväni oli siellä pari kuukautta ennen minua ja suositteli paikkaa.

Työskentelin asiakaspalvelutehtävissä vaateliikkeessä, kahdessa eri kauppakeskuksessa. Vaatteita oli miehille, naisille ja lapsille sekä asusteita. Asiakaskuntaan kuuluu kaiken ikäiset ja kokoiset. Työtehtäviini kuului vaatteiden järjestely, silittäminen, hälyttäminen, purkaminen, asiakkaiden auttaminen ja mallinukun pukeminen.

Opin työssä paremmin asiakaspalvelua englanniksi, vaatteiden silittämistä ja kuinka pukea mallinukke. Ulkomailla työskentelystä oli iso hyöty, koska opin englantia ja vähän liettuan kieltäkin. Tein ahkerasti töitä ja asennoiduin hyvin.

Asuin ystäväni kanssa opiskelija-asuntolassa. Meillä oli oma huone ja huonetoverin kanssa yhteinen vessa ja suihku. Keittiö oli alakerran asukkaille yhteinen. Vapaa-aikana kiertelimme kaupungissa, shoppailimme ja otimme kuvia. Joskus myös olimme vain huoneessa ja ystävystyimme nuoren tytön kanssa, joka asui samassa asuntolassa.

En odottanut mitään hirveän erityistä työssäoppimiselta. Mukavaa oli ja lähtisin uudestaan, mutta ehkä johonkin eri maahan.

NORJA

Kahvila, Oslo

6.10- 29.11.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston opiskelija

Ennen kesäloman alkua mieleen juolahti ajatus ulkomaille lähdöstä työharjoitteluun. Meidän osastolta on ollut aiemminkin vaihdossa ulkomailla leipuri-kondiittori opiskelijoita, joten asia ei ollut aivan outo. Siskoni asuu Norjassa, Oslolla ja siksi halusin lähteä sinne vaihtoon. Kun opettajakin näytti vihreää valoa tämän kohdemaan suhteen, niin varsinainen vaihdon järjestäminen alkoi kesäloman jälkeen sekä siskoni että opettajan avustuksella. Sopiva työharjoittelupaikka löytyi pienen etsinnän jälkeen, asuminenkin saatiin järjestettyä sekä lennot varattua. Siispä vaihtoon lähtö alkoi tuntua todelliselta ja jännityksellä aloin odottamaan sitä.

En ollut koskaan aiemmin lentänyt lentokoneella, joten siinäkin oli hieman jännittämistä. Matkat menivät kuitenkin hyvin ja laskeuduin sumuiselle Oslon lentokentälle. Ilma oli siellä vielä suhteellisen lämmin verrattuna Suomeen ja ruskakin oli vielä todella kaunis.

Ensimmäisen päivän Oslolla muistan vielä niin elävästi. Matkustaessani junalla lentokentältä kohti keskustaa kuulosti norjan kieli korviini vain puheensorinalta. Hieman jännityksellä mietin tulevia viikkoja, mutta aivan turhaan sillä kieltä oppi ymmärtämään nopeasti. Kävin vielä samana päivänä ostamassa norjalaisen puhelinliittymän. Uni maittoi seuraavana yönä uudessa asuinpaikassa vaikka pää oli pyörällä kaikista uusista asioista. Olin valmiina ottamaan kaikki seuraavien viikkojen haasteet vastaan!

Asuin vaihdon ajan rauhallisella omakotitaloalueella kaupungin ulkopuolella vuokralla eräässä talossa. Minulla oli oma huone ja muut tilat jaettiin viiden muun asukkaan kanssa. Osa asukkaista puhui vain norjaa ja osa englantia. Sain siis vapaa-ajallakin kielikylpyä, sekä norjaksi, että englanniksi. Olin tosi tyytyväinen tähän asumismuotoon, koska tällä tavalla sain olla kokoajan tekemisissä eri kieltä puhuvien ihmisten kanssa.

Harjoittelupaikkani oli kahvila-ravintola jossa tarjoiltiin kotitekoista ruokaa ja leivonnaisia. Kahvila on jonkinlainen ketju, jossa toimii yhteensä n. 25 eri ravintolaa eri puolilla Norjaa. Meidän toimipisteemme sijaitsi Oslolla, Storo-nimisen kaupunginosan kauppakeskuksessa. Vakituksia työntekijöitä siellä oli n. 10. Lisäksi iltaisin ja lauantaisin työvuoroja tekivät monet opiskelijat. Työaikani olivat yleensä 8-16, mutta koetin tehdä parin viikon ajan myös myöhäisempiä vuoroja. Työpäiväni venyivät kuitenkin lähes 10 tuntiseksi, koska matkat kestivät melkein tunnin yhteen suuntaan. Kuljin päivittäiset matkat metrolla, välissä oli myös yksi vaihto. Julkinen liikenne tuli siis hyvin tutuksi.

Työtehtäviini kuului pääasiassa leipominen, mutta myös ruoanlaitto. Päivittäin tiskillä oli tarjolla mm. täytettyjä leipiä, salaatteja, suolaista piirakkaa, erilaisia pullia, brownieta, juustokakkua, porkkana- ja suklaakakkuja, snickers-kakkuja, muffineita, omenapiirakkaa, cookieseja yms. Näitä kaikkia tuli leivottua paljon ja opin leivonnastakin monenlaisia uusia asioita.

Työilmapiiri oli tosi positiivinen ja kannustava, sekä sitä pidettiin hyvin yllä, huumoria unohtamatta. Työkaverit olivat aivan ihania ja heidän kanssaan oli mukava tehdä töitä, eikä nauramista unohdettu tiukemmassakaan paikassa. Siellä oli sellainen tapa, että kaikki kyselivät usein toisilta kesken töiden, että miten menee? Aluksi tämä kysymys kuulosti korviin siltä, että näyttääkö tämä, että kaikki ei ole kunnossa. Se oli kuitenkin heidän hieno,

kohtelias tapa, jonka itsekin omaksuin nopeasti. Työkaverit siis pitivät toisista huolta, esimerkiksi, jos joku haki itselle kahvia, niin toi hän aina muillekin, hieno tapa! Pieni mutta merkittävä teko.

Norjalaiset ihmiset ovat suomalaisia avoimempia, sosiaalisempia sekä spontaanimpia. Jos joku ehdotti jotain ideaa, niin kaikki olivat heti mukana asiassa. Kaikki tulivat siellä heti kättelemään ja esittelemään itsensä. Lähes poikkeuksetta ns. ”tutumat” tervehtivät toisia halaamalla. Huomasin myös sen, että ihmiset tulivat paljon lähemmäksi, eikä väliin jäänyt sellaista metrin eroa, kuin täällä Suomessa on totuttu jättämään. Metroissa ja muissa julkisissa tottui olemaan kuin sillit purkissa. Small talk -kulttuuri on juurtunut pysyvästi Norjaankin, metrossa tai kaupan kassalla joku saattoi alkaa juttelemaan. Myös harjoittelupaikassa monet asiakkaat jäivät puhumaan niitä näitä kassan kanssa.

Norjan kieli muistuttaa paljon ruotsin kieltä, mutta useat sanat ovat täysin erilaisia. Norjalaiset ymmärtävät jonkin verran ruotsia ja sitä minäkin puhuin niille aluksi. Jos osaa ruotsia, niin mielestäni norjaa oppii nopeasti. Aluksi se kuulostaa aikamoiselle puurolle, mutta pikkuhiljaa puheesta alkaa erottamaan sanoja ja ymmärtämään. Kuuntelemalla ja matkimalla puhetta kieltä oppi huimaavaa vauhtia. Lopuksi ei tarvinnut miettiä enää puhuvansa norjaa. Kielioppivirheitä tuli vielä paljon, mutta tarvittavan sai sanottua ja ymmärsi, niin se oli riittävästi.

Lisäksi siellä tuli opittua se, etten enää pelkää niitä tilanteita, että jos en ymmärräkään kieltä. Jokaisesta tilanteesta nimittäin selvisi hyvin! Tosin aluksi en olisi kielen puolesta pärjännyt ilman siskoa, esim. Prepaid-liittymän ostamisessa. Muutenkin oli mukava, että joku auttoi alkuun käytännön asioissa.

Oslo on maisemaltaan kaunista, mäkisen maaston vuoksi. Siispä siellä on loistavat lenkkeily ja ulkoilumahdollisuudet. Kunto kasvoi kovaa kyytiä niissä mäissä. Pelkkä kauppareissu painavien ostosten kanssa ylämäkeen kilometrin päähän asunnolle tuntui urheilulle. Siispä en yhtään ihmettele, miksi norjalaiset ovat urheilu- ja etenkin hiihtohullua kansaa. Norjalaisista näki päällepäin, että hyvinvointi on tärkeä asia niille ja monien työmatkat tahtuivatkin pyöriä liikennemuutoksissa autojen keskellä. Ei ollut outo näky sekään, jos joku meni juoksemalla töihin aamuvuorin. Ilma oli melkein aina sateinen tai sumuinen, lukuun ottamatta muutamaa kaunista aurinkoista päivää. Opin kantapään kautta pukeutumaan riittävän lämpimästi, koska kosteasta meri-ilmastosta johtuen pienikin tuuli tuntui hyytävän kylmältä.

Norjassa on tosi kallista asua. Rahaa paloi kuin roskaa siellä, mutta se oli sen arvoinen vaihto. Olihan se aluksi pienoinen shokki, millainen hintataso siellä oli. Kaikkeen kuitenkin tottui nopeasti. Katsoin yhdestä kauppakuitista, että maitopurkki maksoi 24,90 NOK eli se on n. 2,8 euroa. Kun tulin takaisin Suomeen, niin hinnat täällä tuntuivat ihan kohtuullisilta.

Norjassa ollessa ehdin käydä mm. siskon perheen kanssa junalla Bergenin kaupunkia ihailmassa viikonloppureissulla. Junamatka kesti seitsemän tuntia ja matkaa on joskus sanottu maailman kauneimmaksi junamatkaksi, maisemat olivat mykistävän upeat! Oslon keskustassa kävin tutustumassa mm. kuninkaanlinnaan ja kävelykatuihin. Siellä tuli nähtyä sitä suurkaupungin ihmisvilinää! Käytiin katsomassa myös Holmenkollenin mäkihyppytornia sekä sen ympäristöä. Useita eri kauppakeskuksia tuli kierrettyä siellä ollessa ja ovathan ne aivan toista suuruusluokkaa kuin täällä meillä.

Valitsin Norjan kohdemaaksi siksi, että saisin viettää laatuaikaa siskon perheen kanssa. Tavoitteena minulla oli myös oppia uutta norjan kulttuurista, yleensäkin elämästä ja leivonnasta. Halusin nähdä erilaista työkulttuuria, koska olin kuullut, että siellä on ns. rennompia työilmapiirejä. Lisäksi halusin oppia puhumaan norjaa ja saada uutta elämäkokemusta. Kaikki nämä asiat toteutuvat, opin paljon enemmän uusia asioita kuin olin ajatellut.

Palasin takaisin Suomeen onnistuneen vaihdon jälkeen. Haikein, mutta kiitollisin mielin jätin harjoittelupaikkani, asuinpaikan ja siskon perheen. Kuluneiden kahden kuukauden aikana oli ehtinyt kiintyä siihen ympäristöön niin hyvin, että sinne olisi voinut vielä jäädä. Vieläkin olisi ikävä takaisin sinne! Täyden matkalaukun ja tultujen lisäksi mukana tuli paljon ihania muistoja ja elämäkokemusta. Vaihdoni oli todella onnistunut ja opettavainen. Nautin jokaisesta päivästä sadalla.

RANSKA

Korukauppa, Nantes

5.-30.5.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston liiketalouden opiskelija

Halusin ulkomaille työssäoppimaan sillä olen hyvin kiinnostunut ulkomaiden työmoraaalista ja erilaisuudesta Suomeen verrattuna. Näin työssäoppimisen ulkomailla mahtavana mahdollisuutena päästä kokeilemaan jotain uutta, normaalia poikkeavaa.

Ranskasta minulla oli sellainen kuva että ihmiset eivät kovin mielellään puhu englantia. Mutta tämä luulo kohdistui aika suurilta osin vääräksi työssäoppipaikallani, jossa asiakkaat tekivät parhaansa englantia puhuen.

Kaupassa työskenteli pomon lisäksi kaksi työntekijää, sillä kauppa ei ollut kovin suuri, eikä usealle työntekijälle olisi tarvetta. Kaupan tuotteita olivat hopeakorut, sormukset, korvikset, lamput ja koriste-esineet, jotka ovat tulleet useasta maasta, esimerkiksi Intiasta ja Thaimaasta.

Vaihtojakson aikani tavoitteenani oli saada lisää tehokkuutta asiakaspalveluun, saada työnteko vieläkin nopeammaksi ja tietysti tutustua uusiin ihmisiin siinä sivussa. Työtehtäviini kuului asiakaspalvelu, tavaroiden esillepano ja järjestys, kassan käyttö sekä kaikki työtehtävät, mitä kaupassa pystyikään tekemään.

Huomasin Ranskassa ollessani sen, että työkulttuuri erosi Suomen työkulttuurista. Ranskassa pomo oli selvästi korkeammalla tasolla kuin työntekijät, joskus tuntui että pomo oli jopa liian määrällinen työkavereilleni. Muuten pomo oli todella mukava ja hän oli kovasti kiinnostunut työntekijöiden voinnista.

Opin paljon uutta ulkomailla ollessani. Sain esimerkiksi sujuvuutta työntekoon, lisää kiinnostusta asiakkaiden palvelemiseen, ja opin myös jonkin verran ranskan kieltä. Näen työssäoppimisjakson suurena hyötynä ajatellen sitä kaikkea evästä, jota saadaan asiakkailta. Oli mahtavaa kohdata eri kansallisuksia ja saada heiltä positiivista kommenttia siitä, kuinka hienoa ja rohkeaa on kun palvelen heitä englannin kielellä. Minulla oli positiivinen asenne työhön, sillä ymmärsin kuinka suuri mahdollisuus tämä olikaan kehittyä paremmaksi asiakaspalvelijaksi. Nautin siitä kun saan auttaa asiakasta

löytämään tarvitsemansa. Kohtasin kaupassa useita todella sydämellisiä asiakkaita, joilta sain lisää energiaa työpäivään.

Sovelsin useita koulussa opittuja taitoja töissä. Mietin kuinka korut tulisi asettaa kaupassa asiakkaalle mielenkiintoisesti, jotta asiakas jaksaa katsella kauppaa, eikä kyllästy siellä ollessaan. Sovelsin myös oppimiani asiakaspalvelutaitoja kohdatessani asiakkaan. En itse huomannut suuria puutteita muualla kuin matemaattisissa taidoissani, ja tietenkin ranskan kielessä, jota minulla ei ollut paljoa aikaa opiskella. Ulkomailla parasta oli se että tapasi uusia ihmisiä, jotka antoivat minulle energiaa jaksaa opiskeluissani. Työpaikallani oli hyvä ilmapiiri, ja meillä oli töissä aina hauskaa. Ei siis ollut vaikeuksia raahautua töihin sillä tiesi aina että on tulossa mukava päivä. Mielestäni kaikki oli töissä hyvin organisoitua ja näillä näkymin en keksi kehittämisen aihetta.

Asuin isäntäperheessä jossa aluksi kaikki meni aivan nappiin, perhe oli mukava ja kiinnostunut minusta. Perhe oli kuitenkin liian tiukka esimerkiksi aikataulujen suhteen, vaikka vanhempamme ja opettajamme puhuivat myöhemmästä kotiintuloajasta, ei isäntäperhe sitä joko hyväksynyt tai täysin ymmärtänyt. Olen menevä ihminen ja tykkään olla ulkona, joten perhe ei sopinut elämäntyyliin, sillä he pitivät kotona olemisesta, eivätkä koskaan viettäneet aikaa ulkona.

Vapaa-ajalla vietin aikaa suomalaisen kaverini kanssa, sekä kaverini isäntäperheen tytön kanssa. Kävimme usein shoppailemassa, nautimme paikallisesta ruuasta ja vietimme paljon aikaa upeilla nähtävyyksillä kuten Chateau des Ducs de Bretagnella, Machines de Nantesissa, Tour Bretagnella yms. Vapaa-aikaa ei ollut hirveästi, sillä työaika oli 10-18, mutta onneksi kerkesimme kuitenkin nähdä ja kokea paljon.

Mielestäni tulevien opiskelijoiden tulisi tarkkaan miettiä, majoittuvatko he hotelliin vai isäntäperheeseen, jossa mennään heidän sääntöjen sekä tottumusten mukaan. Opiskelijoiden tulee myös miettiä ovatko he tarpeeksi sosiaalisia persoonia, sillä vaihdossa joutuu todella kokoajan olla sosiaalinen ja puhua vierasta kieltä, joka voi vähemmän sosiaaliselle ihmiselle koitua ongelmaksi. Itse pärjäsinkin siellä näitä asioita ajatellen mainiosti, sillä puhun paljon ja olen kiinnostunut muista ihmisistä enkä todella ole ujo!

Mielestäni odotukseni vaihdosta täyttyivät todella hyvin, sillä tunnen olevani aikuisempi ulkomailta pois tullessani, koska piti itse hoitaa matkustelussa aikataulut ynnä muut. On mahtavaa, kuinka opettajat luottavat näinkin nuoriin oppilaisiin, ja uskovat heidän selviytyvän.

Tutustuin ulkomailla mahtaviin työtovereihin ja muihinkin ihmisiin ja olen varma että palaan vielä joskus heitä katsomaan, sillä he olivat niin sydämellisiä. Taitoni myyjänä kehittyivät, sain vielä viimeisen tarvitsemani ripauksen uskallusta asiakaspalvelutilanteen hoitamiseen. Yhteenvetona siis sanoisin että oli mahtava reissu ja haluan vielä kiittää kaikkia jotka tekivät matkasta mahdollisen!

RANSKA

Vaatekauppa, Nantes

5.-30.5.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston liiketalouden opiskelija

Olin Nantesissa, Ranskassa neljän viikon ajan työssäoppimassa. Työpaikkani oli Ranskan suurin erään ketjun vaatekauppa ja siellä myytiin lähinnä farkkuja, mutta myös kaikkea muuta kengistä aurinkolaseihin. Asuin ranskalaisen perheen luona, noin tunnin matkan päästä työpaikastani. Nantes oli suuri ja kaunis kaupunki, jossa on paljon nähtävää. Olen iloinen että päädyin juurikin tähän kaupunkiin työssäoppimaan.

Vaikka ranskalaiset eivät puhuneetkaan hyvin englantia, pärjäsi siellä kuitenkin hyvin englannilla ja tärkeintä oli, ettei hermostunut vaikka, emme aina ymmärtäneetkään toisiamme. Ruumiinkielellä ja Google translaterilla pärjäsi aika pitkälle. Kieltä tuli kuitenkin opittua vähän, ja olisi mahtavaa alkaa opiskella Ranskaa!

Työmatka taittui bussin ja ratikan avulla, ja vaikka työmatka olikin aika pitkä, meni se aina nopeasti, koska ratikka ajoi kaupungin läpi ja matkalla oli paljon nähtävää. Työtehtäviini kuului tavarantoimitus, tarkistus ja valmistelu myymälää/varastoa varten, asiakaspalvelu (niin hyvin kun sitä pystyin tehdä olemattomalla Ranskan kielen taidollani) ja yleinen myymälän puhtaanapito. Työni oli aika rankkaa ja välillä meinasin hukkua työn määrään, mutta mahtavien työkavereitteni ansiosta en olisi parempaa työpaikkaa voinut saada. Kyseiselle kaupalle tämä oli ensimmäinen kerta kun he ottivat ulkomailta harjoittelijan, mutta kaikki olivat tyytyväisiä päätökseen ottaa minut, koska saivat hieman vaihtelua ja paransivat englantiaan.

Huomasin, että ranskalaisessa kulttuurissa pomo oli todellakin työntekijöitä yläpuolella, ja he käskyttivät alaisiaan enemmän kuin Suomessa. Pomon läsnä ollessa käyttäytyttiin aivan eri lailla, kuin silloin, kun pomo ei ollut paikalla.

Työpäivä loppui klo 18.00 ja halusimme lähes joka päivä mennä kaupunkiin töiden jälkeen, perheet olivat meistä ensin aika huolissaan, vaikkamme olleetkaan myöhään ulkona. Mutta pian ainakin minun perheeni tottui siihen, että kun meille on annettu tämä huikea mahdollisuus, niin nautimme joka hetkestä ja teemme mahdollisimman paljon, ja antoi meidän olla myöhempään ulkona huolestumatta. Muutkin perheenjäsenet viettivät paljon aikaa poissa kotoa, joko kaupungilla tai töissä, ja menimme kaikki aika myöhään joka päivä kotiin ja söimme illallisen noin klo 21.00. Ranskalaiset söivät muutenkin eri aikoihin, kun olin tottunut Suomessa syömään; aamupalalla jotain pientä, iso lounas ja iso illallinen. Välipaloja ei juuri syöty ja joka aterialla syötiin aina jälkiruoka ja yleensä myös alkuruoka.

Ne neljä viikkoa jotka sain viettää Ranskassa, olivat jotain niin sanoinkuvaamatonta. Kaikki ne uudet ystävät töissä joiden kanssa nauroin vedet silmissä, ne pitkät matkat ratikassa kun ihmettelin, miten olenkin päässyt tänne, kävelyt hieman hämärtyvillä mukulakivikaduilla, uiminen Atlantin valtameressä, lämmin tuuli kasvoilla ja ne katkeransuloiset hyvästit. Kaikki hetket niin täydellisiä omalla tavallaan. Ehkä tärkein asia mitä siellä opin, oli että selviän toisella puolella maapalloa yksinkin, ja hyvin selviänkin. Kun kaikki meni huonosti, ja koti-ikävä piinasi, nousin silti sängystä ehkä maailman onnellisimpana tyttönä.

En pysty sanomaan muuta kun kiitos, kiitos näistä huikeista viikoista, kiitos kaikesta!

RUOTSI

Hevostalli, Odensala, Märsta

20.5.-27.7.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston Kaustisen raviopiston opiskelija

Ruotsalaisella hevostallilla henkilökunta on mukavaa ja kaikki ovat ottaneet minut todella hyvin vastaan, ei varmasti olisi pahaksi jos vielä osaisi puhuaakin ruotsia, mutta sivuseikkahan se on. Ensimmäisenä virallisena työpäivänäni herätys oli aamulla klo 6.00 ja lähdin talliin. Silloin siivottiin tallia, tulossa oli Ruotsin ravivuoden kohokohta Elitloppet, johon minäkin pääsen vihdoinkin ja viimein osallistumaan, ja sen takia piti saada talli hienoon kuntoon.

Seuraavan viikon tiistaina lähdettiin neljän hevosen voimin Elskilstunaan raveihin katsomaan tulisiko menestystä, reissu oli ihan hyvä ja takaisin raveista oltiin yöllä klo 12 jälkeen, ja aamulla oli herätys kello 6. Ei paha ollenkaan! Koko työssäoppiminen on ollut erittäin ihana ja ikimuistoinen, ihmiset ovat täällä mukavia ja aina saa neuvoja, jos joku asia askarruttaa mieltä.

Ruotsiakin opin puhumaan vähän. Ruokakulttuuri täällä on aika samanlainen kun Suomessa. Kävimme aika paljon ulkona syömässä ja ruuan tilaaminen itse onnistui hyvin ja matkustaminen julkisillakaan ei tuottanut vaikeuksia. Raveja meillä oli harjoittelun aikana todella paljon, pääsin jopa käymään saarella nimeltä Gotlanti, sinne lähdimme aamulla klo 4 tallin pihasta. Ensin satamaan ja siitä laivalla ylitse neljän hevosen kanssa, reissu oli mukava ja oli hienoa nähdä Visbyn vanha, mutta hieno kaupunki. Kaikki on ollut mahtavaa ja ihanaa ja varmasti tulen vielä takaisin. Ei ole epäilystäkään, tämä on minun paikkani ja täällä tykkään tehdä töitä. Aivan mahtavaa. Töitäkin sain täältä vielä harjoittelun päätteeksi kuukaudeksi, jotta saisin vähän omaa rahaakin. Nopeasti meni 10 viikkoa, vielä olisi 4 edessä! Mutta mikäs täällä ollessa!

SAKSA

Tehdas, Kleve

16.11.-12.12.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston opiskelijat

Reissu lähti käyntiin niin, että lähdettiin junalla Helsinkiä päin lauantai-sunnuntai välisenä yönä kello 2.09. Hypättiin pois junasta Tikkurilan asemalla, mistä jatkettiin linja-autolla kohti Helsinki-Vantaan lentoasemaa, jossa olimme kello 8 aikoihin. Sen jälkeen menttiin Check-iniin ja turvatarkastuksiin, joiden jälkeen odottelimme pari tuntia lentokoneen lähtemistä, joka sitten lopulta kello 11.00 lähti pois Suomesta. Kävimme välilaskulla Riikassa kello 12, jossa jouduimme taas odottelemaan vähän aikaa, kunnes jatkoimme uudella koneella kohti Düsseldorfia kello 12.50. Saavuimme perille Düsseldorfin lentoasemalle paikallista aikaa 14.30, jonka jälkeen kävimme syömässä lentoaseman mäkkärissä nopeasti, kunnes jatkoimme lentoasemalla toimivalla Sky-Trainilla lentoaseman lähellä olevaa juna-asemaa kohti.

Sieltä ostettiin liput Kleveen ja hetken haahuiltuamme juna-asemalla etsien oikeaa junaa ja laituria, saatiin tietää että Kleveen menevät junat kulkevat toiselta asemalta. Lopulta löydettiin juna, joka kulki lentokentän juna-asemalta Düsseldorfin pääasemalle ja sieltä paikallista aikaa 17.09 lähdettiin junalla sitten lopulta kohti Kleveä. Hyppäsimme pois

junasta Bedburg-Haun juna-asemalla paikallista aikaa kello 18.30, missä opettaja oli meitä vastassa. Hän heitti meidät kämpällemme, jossa kotiuduimme puolisen tuntia. Sen jälkeen lähdimme opettajan kanssa käymään syömässä kaupungin pizzeriassa. Tämän jälkeen meidät heitettiin takaisin omalle kämpälle, missä jatkoimme kotiutumista.

Meidät tultiin hakemaan ensimmäisenä aamuna työpaikallamme tehtaaseen. Esittelimme itsemme ensin senhetkiselle pomollemme. Tämän jälkeen meille ruvettiin esittelemään tehtaan tiloja ja alueita ja kuinka homma toimii siellä. Syömään pääsimme kello 12.15 tehtaan kanttiiniiin. Ruoka oli hyvää ja jälkiruokaa löytyi ja kaikki oli ilmaista paitsi vesi. Eli kärsimme koko päivän pihiydessämme nestehukasta. Sen jälkeen meille jatkettiin tilojen esittelyä kunnes pääsimme lähtemään kämpälle kello 14.45.

Kämpälle päästyämme söimme pakastepizzoja, jonka jälkeen kävimme lähimpänä olevassa kaupassa ostoksilla. Pienen hengähdystauon jälkeen lähdimme etsimään tehtaan tiloja pyöräillen. Tämä meidän pyörälenkki kesti noin 1,5 tuntia ja päättyi siihen, että luovutimme, emmekä löytäneet tehdasta, vaan olimme polkeneet ympäri kylää ja keskustaa. Illemmalla opettaja tuli kuitenkin näyttämään kyseisen paikan kartasta ja yksinkertaisimman reitin sinne.

Aamulla lähdimme polkemaan kello 7.00 oikeaksi luulemaamme tietä pitkin. Löysimme tien tehtaalle lopulta aika helposti ja olimme siellä paikalla noin 7.45. Tehtaalla meille annettiin omat työtehtävämme, eli minut laitettiin rakentamaan mekaanisia osia koneisiin, taas kun kaveri pääsi testausavustajaksi testailemaan jo lähes valmiita koneita ja juomaan valmiita tuotteita. Syömään menimme taas kello 12.15, ruoka oli hyvää ja tällä kertaa tajusimme ostaa myös vesipullon.

Työt jatkuivat kello 12.45 ja jatkoimme edelleen samoissa hommissa, toinen paremmissa toinen taas ei niin kivoissa. Työpäivä loppui kello 14.45 jolloin lähdimme polkemaan kämppää kohti. Matkassa kesti noin 45 minuuttia, jonka jälkeen vedimme henkeä ja levähdimme kämpillä. Sen jälkeen lähdimme tutkimaan Kleven keskustaa, joka ei ollut häävi eikä poikennut Kokkolasta kovin paljoa. Keskustassa muutaman tunnin seikkailtuamme palasimme takaisin kämpälle. Kämpällä opettaja tuli näyttämään meille kartasta kaupungin muitten ruokakauppojen sijainnin.

Joinakin työpäivinä kaveri meni urahuipussaan kuplamuovittamaan kaikenlaisia irtoesineitä kun taas minä jatkoin samoissa, aina niin hauskoissa mekaanisten osien kasausrakenteissa tai menin kytkemään johtoja ja kaapeleita kaappeihin.

Harrastuksina Markus kävi jousiammuntatreeneissä ja minä kävin lenkillä jossain päin Kleveä. Kävimme myös laskettelukeskuksessa. Maksoimme lipusta 30 euroa ja menimme vuokraamaan välineet; lumilaudan ja sukset. Mäki oli aika lyhyt ja hissit olivat hitaita, mutta jaksomme silti lasketella noin kymmenen kertaa alas. Kävimme myös Düsseldorfissa ja uimahallissa.

Kävimme myös Amsterdamissa. Meille oli ostettu juna- ja bussiliput, mutta emme tiedäneet miten junaliput leimataan, joten matkustimme pummilla. Kun olimme olleet junassa muutaman kymmenen minuutin ajan, niin juna pysähtyi ja kuulutettiin jotain. Emme tiedäneet mitä kuulutuksessa sanottiin, mutta junan valot sammuiivat ja kaikki matkustajat siirtyivät toiseen vaunuun koska vain puoli junaa jatkoi kohti Amsterdamia. Kun saavuimme Amsterdamiin, menimme ostamaan ratikkalipun vuorokaudeksi ja menimme

keskustaa kohti, kiersimme kauppoja ja kävimme Kentucky Fried Chickenissä (KFC) syömässä ja ostimme ämpärillisen kanaa.

Paluumatkalla nousimme junaan kaiken tungosten keskellä ja odotimme vaunussa viisitoista minuuttia, jonka jälkeen kuulutettiin, että juna ei ollut menossa minnekään. Tämän jälkeen nousimme ylös ja lähdimme pois asemalta takaisin kaupunkiin seikkailemaan noin tunniksi. Palasimme asemalle kuuden aikaan ja rupesimme odottamaan uutta junaa, mutta saimme jälleen kerran tietää minuutti ennen kuin junan olisi pitänyt lähteä, ettei mitään junaa ole tulossakaan. Lähdimme infoon selvittämään, että millä pääsisimme takaisin Kleveen päin ja saimme lopulta tietoon, että kello 19:10 lähtee juna, johon sitten menimme ja josta vaihdoimme S-Hertogenboschissa pois junaan, jolla pääsimme Nijmegeniin. Nijmegenistä meidät tuli hakemaan opettaja, kun ei muita kyytejä enää ollut Kleveen päin. Lopulta pääsimme noin kello 22.00 kämpälle, teimme iltarutiinit ja menimme nukkumaan.

Kölnissä kävimme katsomassa FC Köln – Augsburg peliä. Paluumatkalla junassa meitä tuli jututtamaan joku poliisi, joka tarkisti henkilöllisyytemme ja soitteli joitakin puheluita vähän aikaa, kunnes lähti menemään.

Viimeisenä työpäivänä pitkän työpäivän jälkeen luovutimme käyntikortit ja otimme valokuvia ja lähdimme polkemaan kämppää kohti pyöräliikkeen kautta, koska Markus oli hukannut lainapyörän lukon. Kun saavuimme kämpälle, levähdimme hetken ja menimme luovuttamaan pyörät koululle.

Lähtöaamuna opettaja vei meidät juna-asemalle, jossa hyvästelimme hänet ja kutsuimme Suomeen kylään. Kun olimme saapuneet Dusseldorffin päärautatieasemalle, etsimme junan, joka veisi meidät lentokentälle. Kun saavuimme lentokentälle, etsimme meidän Check-in tiskin ja laitoimme tavarat sinne. Meitä kuumotti hiukan, koska tavaramme painoivat hieman yli sallitun rajan, mutta Markus heilautti ihania hiuksiaan ja hymyili, joten pääsimme läpi ilman lisämaksuja.

SAKSA

Koirankoulutuskeskus

1.6-23.7.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston Kannuksen kennelosaston opiskelija

Halusin lähteä työharjoitteluun Saksaan, koska saksanpaimenkoirani on saksalaiselta kasvattajalta, joka auttoi minua työharjoittelupaikan etsinnässä. Saatuaani varmuuden työharjoittelupaikasta ja ajankohdasta, alkoikin matkan suunnittelu. Kahden koiran kanssa edullisimmaksi matkustustavaksi osoittautui omalla autolla kulkeminen.

Aikaisemman matkakokemukseni pohjalta suunnittelin matkan mahdollisimman mukavaksi (ja edulliseksi).

Menimme Turusta iltalaivalla Tukholmaan niin, että saavuimme aamulla aikaisin Ruotsiin. Oli koko päivä aikaa ajaa Malmöhön, josta lähti neljältä iltapäivällä viimeinen edullinen laiva Saksaan. Myöhemmät laivat olisivat olleet kalliimpia, koska niihin olisi täytynyt varata myös hytti. Keskiyöllä Saksassa ja yöpyminen leirintäalueella Travemunden lähellä. Aamulla ajettiin sitten virkeinä ja hyvin nukkuneena toiset 600 kilometriä Hesseniin, Frankfurtin lähelle, missä työharjoittelupaikka oli. Toki matkan aikana piti pysähtyä

ruokakauppaan ja uittamaan koiria, mikä olikin tarpeen, kun oli niin kuuma ilmastoimattomassa autossa!

Saimme heti saavuttuamme siirtää tavaramme omaan huoneeseemme yläkerrassa ja tutustua kenneltiloihin. Tilat olivat siistit ja kaikki oli hyvässä järjestyksessä. Koiria pidettiin isossa laumassa, tappeluita ei kuitenkaan ollut. Koirien ruoka oli ensiluokkaista tuoretta lihaa, lähinnä nautaa ja lammasta, jotka tulivat kokonaisina meille suoraan tilalta. Semmoinen teurastajan homma olikin aika jännää näin kasvissyöjän näkökulmasta, tuli ainakin opittua jonkin verran anatomiaa siinä sivussa.

Lähinnä työpäivät muodostuivat siivoamisesta, pentujen hoidosta ja koirien ruokinnasta. Sain myös lenkittää koiria niin, että kävelin syrjäisillä seuduilla viidentoista vapaana olevan koiran kanssa pitkiä lenkkejä kuin Cesar Millan ikään. Koirat olivat hyvin koulutettuja ja osasivat kävellä ulkoiluttajan takana ja käydä yhdestä käskystä maahan, kun tuli vastaantulijoita. Kaikkein ihaninta oli kuitenkin kahdesta kääpiökoira-pentueesta huolehtiminen ja pentujen pajailu.

Vapaa-aikanamme kävin koirieni kanssa uimassa ja shoppailin myös paljon; Saksassa kaikenlaiset Gourmet-herkut ovat paljon halvempia kuin suomessa. Omalla autolla oli kiva ajella ympäri maaseutua ja naapurikylät tulivatkin tutuiksi. Tänä kesänä Saksa voitti jalkapallon maailmanmestaruuden ja kerran pääsinkin naapurien kanssa grillaamaan ja katsomaan jalkapalloa. Saksalaiset olivat innokkaita jalkapallofaneja jo ihan alkuotteluista asti; talot ja autot oli koristeltu saksanlipuilla ja kaupoissa myytiin kaikenlaisia fanituotteita. Enimmäkseen olin kuitenkin koirien kanssa, eikä aina töiden jälkeen jaksanut lähteä enää minnekään.

Takaisin ajoin samaa reittiä. Olen iloinen kun vanhan pakunrämä jaksoi ilman isompia ongelmia. Yksi renkaan puhkeaminen sattui matkalla, eikä sekään haitannut, kun laivalippuja en ollut varannut etukäteen, niin ei ollut mitään mistä myöhästyä. Se, etten ollut varannut lippuja koitui kyllä kohtaloksi, kun ei sitten Tukholmasta Turkuun saatukaan yölaivaan hyttiä. Ruotsin läpi päivässä porskutettua maittoi uni makuupussissa koirat kainalossa laivan istuma-aulan lattiallakin. Loppu hyvin, kaikki hyvin.

SLOVAKIA

Vaateompelimo, Puchov

29.3. – 26.4.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston vaatetusalan opiskelijat

Lauantai-iltana junamme piti lähteä klo 23:14, mutta juna oli hieman myöhässä. Junamatka sujui hyvin rattoisasti, mutta ehkä hieman väsyneissä meininkileissoneissa. Kun saavuimme juna-asemalle Tikkurilaan, pääsimme hyvin nopeasti bussiin, joka vei meidät lentokentälle. Kukaan meistä ei ollut tehnyt aikaisemmin tehnyt check-iniä koneella, mutta selvisimme hienosti maalaisjärjellä. Ostimme kalliit voileivät kioskilta odotellessamme koneeseen pääsyä. Vanha muori nauroi meille, kun otimme kuvia.

Lento lähti klo 8.25 kohti Wieniä, Itävaltaa. Lasku kesti kauan, ja Jennin ja Emilian korviin sattui kovasti. Eksyimme Wienin lentokentällä laukkuja etsiessämme, koska emme uskaltaneet mennä liukuovista, joista ei olisi päässyt takaisin, mutta otimme riskin, ja hyvinhän siinä kävi. Bussipysäkkiä etsiessämme mukava suomalainen nainen auttoi

meitä. Bussi ei vienytäkään meitä juna-asemalle vaan bussi-asemalle, josta otimme taxin juna-asemalle. Junaa odotellessamme kävimme kahvilla. Junamatka oli pitkä ja hiostava. Juna oli myöhässä ja siellä oli kuumaa ja ahdasta, ja meinasimme jäädä pois väärällä pysäkillä monesti.

Perillä Puchovissa opettaja ja hänen poikansa olivat meitä vastassa erittäin pienellä autolla. Jennin matkalaukku ei meinannut mahtua autoon, joten poika otti matkalaukun etupenkille syliin. Hotellille ei päässyt ennen kuutta, joten menimme kahville. Hotellille päästyämme täällä oli vastassamme mukava muori, joka ei osannut englantia. Saimme kumminkin sovittua käytännön asiat ja pääsimme suihkun kautta nukkumaan. Olimme olleet hereillä noin 30 tuntia.

Maanantaina opettaja tuli hakemaan meidät yhdeksältä ja menimme tapaamaan rehtoria, joka halusi toivottaa meidät tervetulleeksi Puchoviin. Myöhemmin menimme tapaamaan oppilaita ja lähdimme parin opiskelijan kanssa kaupunkiin, jossa he näyttivät meille Happy Burger-nimisen pikaruokaravintolan, jossa juustohampurilainen oli valtava ja pihvi oli kokonaan juustoa.

Ruokailtuamme tytöt näyttivät meille kauniin puiston ja muutamia vaatekauppoja, joista emme vielä ostaneet mitään. He saattoivat meidät Lidliin, josta kävimme ostamassa hieman syömistä ja menimme lepuuttelemaan jalkoja hotellille.

Lähdimme tunnin kuluttua shoppailemaan kauppoihin ja kävimme myös juomassa hieman virvokkeita, koska oli lämmin. Kun olimme kävelemässä hotellille Jenni huomasi unohtaneensa pussinsa kahvilaan, joten lähdimme juoksujalkaa hakemaan sitä. Loppu hyvin kaikki hyvin, Jenni sai pussinsa takaisin ja olimme hotellilla hieman ennen kahdeksaa.

Tiistaina opettaja tuli hakemaan meidät työpaikalle klo 8.00. Työsopimustehtävien jälkeen meille näytettiin paikan työtiloja, mutta yllättäen sen jälkeen meidän pitikin alkaa tehdä töitä. Meille näytettiin kädestä pitäen todella tarkasti miten kangas käärittiin pakalle, koska se oli työtehtävämme. Pääsimme töistä klo.11.30. Pääsimme syömään, nimittäin emme syöneet kunnolla aamulla kun luulimme, että käymme töissä vain vierailulla, joten hermot alkoivat olla aika lopussa jo. Syötiin siis ensin jotakin pientä naposteltavaa ja sovimme, että menemme pitsalle kaupunkiin. Kävimme syömässä ja kävimme shoppailemassa. Shoppailun jälkeen menimme kämpille, mutta ennen sitä tietenkin kävimme Lidlissä ostamassa eväitä.

Menimme aamuisin klo 8.00 töihin. Ruokatauot meillä on klo 10.20-11.00. Töissä silitimme hihojen saumoja koko päivän. Pääsimme töistä klo 14.00. Yhtenä päivänä opettaja tuli hakemaan meitä klo 18.15 taidenäyttelyyn, johon koulun rehtori oli kutsunut meidät. Taiteilija oli kuulemma kuuluisa Euroopassa. Hänen nimensä oli Joe Muczka Jr. Hän näytti kehonmaalausta yleisölle. Kävimme kiertämässä ja katsomassa tauluja. Mukana oli myös joidenkin valmistamia pukuja. Lopuksi saimme taiteilijalta lahjaksi horoskoopimaalaukset nimikirjoituksineen.

Kun pääsimme lähtemään taidenäyttelystä, opettaja lupasi käyttää meitä kaupassa ja aikoi näyttää paloaseman samalla. Menimmeikin paloaseman sisälle ja meille tyrkättiin heti ensimmäisenä palokypärät päähän. Opettajan ystäväpalomies näytti meille oikean

tangon, josta palomiehet liukuvat alas hälytyksen tullessa. Opettaja odotti meitä, kun kävimme Kauflandissa ostamassa ruokaa.

Perjantaina meillä oli lähtö Zilinaan oppilaiden kanssa. Matkaa sinne oli noin 53 km. Lähdimme ajelemaan vuorille ja katsomaan vanhaa linnaa. Opas selvitti Slovakiaksi kaiken. Siellä kävelimme 500 porrasta, koska linna oli vuoren päällä. Sen jälkeen lähdettiin vierailulle vaatetehtaalle. Tehdas olikin aika pieni, omakotitalon yhteydessä oleva pieni huone, missä oli liimaprässi, leikkurit ja leikkuupöytä. Odotimme noin tunnin ulkona ennen kuin pääsimme sisälle katselemaan. Odotellessa meille tarjottiin limsaa ja keksiä. Vierailu tiloissa kesti noin 15 min.

Opettaja toi meille lapun joka piti antaa bussi kuskille, jotta hän veisi meidät syömään hotelli Marleneen. Alkukeittona oli nuudelikasviskeitto, pääruokana kanaa käärittynä pekoniin ja perunamuusia mistä sai kirjaimellisesti veitsellä lohkoa palasia ja jälkiruokana kahvi. Siellä olimme noin tunnin verran. Sieltä lähdettyämme menimme Zilinaan shoppailemaan, mutta eihän siinä oikein kauheasti kerennyt, kun aikaa oli vain tunti ja kauppakeskus oli valtavan suuri. Noin klo 17.00 lähdimme kohti Puchovia, jonne oli noin 40 minuutin ajomatka. Olimme hyvin väsyneitä pitkästä päivästä. Bussi jätti meidät bussiasemalle kaupunkiin, josta kävelimme kämpille. Yhtenä iltana jouduimme ottamaan kaupungilta taksin hotellille, joka maksoi huimat 2€!

Päivisin ompelimme mm. takinvuorinosia, hihoja ym. ja silitimme. Joskus ompelimme puolitoista tuntia hihoja ja sen jälkeen menimme tehtaan vaatekauppaan töihin. Laitoimme henkareita ja hälyttimiä tuotteisiin. Kerran saimme aloittaa suorien housujen teon. Emilialla kävi huono tuuri, sillä molemmissa hänen valitsemisensa kankaissa oli virheitä. Luulimme, että saisimme tehdä itse housut alusta loppuun, mutta hyvin nopeasti kävi selväksi, että työpaikan naiset tekevät kaikki ”hankalat” asiat meidän puolestamme, joten meille tehtäväksi jäi lähinnä saumojen ompelu sekä silytys.

Otimme myös työpaikalta hieman kuvia ja yritimme keskustella työkavereiden kanssa. Mutta he eivät osaa puhua englantia, joten opetimme heille hieman suomenkieltä ja he opettivat meille slovakiaa.

Eräänä työpäivänä työpaikalla ihmiset olivatkin lomalla, joten me piirsimme kaavat ja leikkasimme ne valmiiksi (7kpl.) jonka jälkeen kello oli 10.30 ja pääsimme hotellille takaisin. Töiden jälkeen menimme taas jälleen kerran shoppailemaan ja syömään kivaan kahvilaan paninit, jonka jälkeen suuntasimme takaisin kauppoihin ja sen jälkeen olimmekin jo väsyneitä joten tulimme Lidlin kautta hotellille takaisin löhöilemään.

Kun pomo vei meidät yhtenä päivänä kaupungille lounaalle, hän oli hoitanut meille kaikille neljälle kyydiksi pakettiauton, jossa oli meille neljälle kaksi istumapaikkaa. Tunnelma oli tiivis.

Perjantaina olikin viimeinen työpäivä, jolloin saimme kaikki housumme valmiiksi, ja sitten olikin ryhmäkuvien ja hyvästelyn aika. Saimme työpaikalta lahjakassit kiitokseksi. Kuvien oton jälkeen menimme vaihtamaan vaatteita, jolloin yhtäkkiä muutama työkaverimme tuli pukuhuoneeseen tarjoamaan snapsit, koska se oli kuulemma tapana siellä. He sanoivat sitä terveelliseksi juomaksi. Juoma oli jonkinlaista slovakialaista viinaa ja se maistui erittäin pahalle. Sen jälkeen meille tehtiinkin arvioinnit ja lähdimme kämpille.

Aamulla opettajan tilaama taksi tuli hakemaan meitä hotellilta juna-asemalle. Juna oli hieman myöhässä ja kerkesi jo paniikkikin tulla, mutta pääsimme junaan ja tutustuimme siellä erääseen todella mukavaan mieheen, joka lupasi neuvoa meidät bussiin, joka vie meidät bussiasemalle. Bratislavassa hän ilmoittikin, että tulee mukaamme, ja osti meille bussiliput eikä suostunut ottamaan rahaa. Bussiasemalla hän näytti mistä ostaa liput ja koska meillä oli tunti aikaa ennen kuin bussi lähtee, hän ehdottikin, että menisimme lyhyelle kaupunkierrokselle. Hän tapasi asemalla mormoniystävänsä Amerikasta ja meidän yllätykseksi paljastuikin, että tämän amerikkalaisen mukana oleva ystävä on suomalainen. Puhuimme tämän miehen kanssa suomea, mikä oli todella outoa. Hän kertoi olleensa vuoden Slovakiassa itsenäistymässä ja oli viimeksi soittanut kotiinsa jouluna. Miehet saattoivat meidät bussiin ja matka Itävaltaan lentokentälle alkoi.

Suomeen päästyämme meille tulikin hirveä kiire, joten päätimme pelata varman päälle ja otimme lentokentältä taksin Tikkurilaan. Junaan päästyämme huokaisimmekin jo helpotuksesta, sillä olimmehan vihdoinkin ja viimein Suomessa!

SVEITSI

Maatila, Wangen an der Aare

3.3-1.4.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston metsäalan opiskelija

Maanantai oli päivä, jolloin matka alkoi. Kiirehdin junaan, joka lähti Kokkolan rautatieasemalta 8.57. Junamatka Tikkurilaan kesti kolme ja puoli tuntia. Tikkurilassa juoksin linja-autolle, joka oli aivan täynnä ihmisiä. Linja-auto vei Helsinki-Vantaan lentoasemalle. En ollut sillä hetkellä edes varma, pitääkö mennä terminaaliin T1 vai T2. Olin aivan ihmeissäni, pyörittelin päätä hetken mutta puhelinsoitto isoveljelle, laukku tiskille ja turvatarkastuksesta läpi. Vihdoinkin oli aikaa syödä!

Ennenkuin portit aukesi, tutustuin korealaiseen poikaan. Hän halusi ottaa kuvan hänestä ja minusta. Tottakai suostuin ja niin tutustuin häneen. Kävely käytävää pitkin kohti lentokonetta tuntui ikuisuudelta. Jalat tärisivät ja jännitys ja pelko vain kasvoi. Kun lentokone lähti kiihdyttämään, pidin silmät kiinni ja puristin käsiä yhteen. Pelotti. Kun olimme taivaalla ja katsoin ikkunasta ulos, tuntui ihan hullulta, että olin niin korkealla. Tuntui että pyörryn. Lentokoneessa en syönyt enkä juonut mitään. Laskun aikana korvat meni aivan jumiin. Toisella korvalla hädin tuskin kuulin mitään.

Lentokoneesta näin jylhät Alpit ja vuoristot, mitkä Sveitsissä minua odottivat. Vihdoinkin lento oli ohi! Jännityksestä ja pelosta lamaantuneena kävelin ulos lentokoneesta kohti Zürichin lentoasemaa. Sitten saikin jännittää liukuhihnan vieressä, tuleeko omaa laukkuja koskaan? Löydettyäni laukun kävelin odotustilaan. Odottelin ja odottelin että näen tai tapaan jonkun, joka minua on tullut vastaan. Vaikea löytää tuntematonta tuntemattomien joukosta. Sitten sattumalta joku käveli ohi ja kysyi: Are you Timo? Helpotus. Nyt vain parin tunnin automatka Wangen an der Aareen ja olen perillä.

Työssäoppimispaikkani on sveitsiläinen maatila. Alkuviikosta talon isäntä esitteli kotikylää ja koneita. Kävimme mm. Solothurnissa ja Lagenthalissa. Aloitimme viikon puutarhapuiden kaadoilla ja trimmaamisella. Työnkuvaan kuului myös oksien ja puiden kerääminen ja pihan siistiminen työn jälkeen. Ajoimme kuorma-autolla pihoille ja keräsimme kuorma-autossa olevalla nosturilla oksat ja puut kärryyn. Pääsin myös ajamaan Rottne-merkkisellä

hakkuukoneella. Täällä metsät ovat niin paljon erilaisia kuin Suomessa. Puut on kolme kertaa isompia. Täällä metsätyöt tehdään ihan erilailla, kuin Suomessa. Täällä on niin jyrkkiä rinteitä ja isoja puita, ettei hakkuukoneella saa niitä kaadettua. Metsurit kaatavat moottorisahalla puut tasanteelle ja hakkuukoneella ajetaan tasanteelle ja karsitaan ja laitetaan pätkiksi.

Yhtenä päivänä ajoimme kuorma-autolla Morteniin ja haimme talon elementtipalasia, ajoimme Mortenista Lausannen viereiseen kylään, Morgesiin, johon veimme lastin. Lausannessa ja Morgesissa kaikki puhuvat ranskaa. Maisemat ovat todella upeita täällä.

Viikonloppuna täällä on jokavuotiset karnevaalit. Monet ihmiset on pukeutuneet joksikin ja oli paljon musiikkia ja juhlintaa. Sunnuntaina oli myös iso paraati.

Toinen viikko meni melkein kokonaan metsäkoneiden parissa, kolmena ekana päivänä hakkuukoneella ja kahtena päivänä ajokoneella. Ajokone oli Valmet 830.1. Kolmannella viikolla ajoin ensimmäisen päivän ajokoneella. Loppuviikko meni vanhan kaavan mukaan, trimmailtiin ihmisten omenapuita ja siivottiin pihat oksista. Lauantaina kävin Solothurnissa kiertelemässä kauppoja. Viimeinen viikko oli samaa työtä, alkoi jo hieman maistumaan puulta. Mutta pääsin myös polttopuiden tekoon sekä metsää istuttamaan. Viikonloppuna pääsin käymään Alpeilla. Aivan huikeat maisemat.

Haikeaa oli lähteä pois sieltä, olisin viihtynyt kauemminkin. Tykkäsin tosi paljon olla siellä. Perhe oli tosi mukava, sekä kaikki työntekijät ja muut ihmiset joihin tutustuin neljän viikon aikana. Kokemuksena tosi mahtava reissu :)

TANSKA

Åldringshem, Vejle

17.2.-16.3.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston hyvinvointialan opiskelija

Jag jobbar i ett åldringshem i Danmark. Saker som är annorlunda här än hemma;

- mycket dofter. Hemma ska allt vara så neutralt, man är ganska försiktig med parfym och deodorant som doftar starkt
- tvättlapparna här (engångs) är tjockare och mjukare :D
- lägenheterna är inredda med hyresgästernas egna möbler, och de ser på riktigt ut som deras hem
- de använder BARA sina egna kläder, det finns inte ens kläder som tillhör huset
- ALKOHOLEN och TOBAKEN! Vinflaskor står framme i köket och hyresgästerna får ha vad de vill för alkohol i sina lägenheter. Några av hyresgästerna röker och får till och med röka i sina lägenheter
- dörrarna (tex. ytterdörrarna till lägenheterna) öppnas åt fel håll, så jag går alltid och krockar i dom när jag ska öppna xD

Några saker som jag inte ens tänkt på att jag gör, fick jag ändra på idag. Jag skulle byta rena lakan i en av hyresgästernas sängar när en av mina handledare mitt i allt kom och avbröt mig. Här skakar man inte täcken och fluffar inte upp kuddar. Man ska nätt och fint dra av och på lakanen så att inte "bakterier flyger upp i luften och hamnar i våra lungor då vi andas, för de kan sprida sjukdomar"... Det var något nytt. :D

En annan sak var, att vårdarna inte ska röra i hyresgästerna då de ska ha hjälp att tex. sätta sig vid matbordet. De ska bara handleda muntligt och skjuta stolen under baken på dem om de behöver hjälp. Det här kom fram för att jag höll en gammal man i handen då han skulle fram till matbordet. Detta skulle jag inte göra för att; om gamlingen tappar balansen och faller, ska vårdaren inte göra något för att hindra fallet. I stället ska man bara låta den falla och sedan hjälpa den upp med tex. lift. Därför att försäkringen inte ersätter någonting om det på något vis kan hänvisas till att vårdaren 'gjort någonting fel'. Alltså om vårdaren rör i hyresgästen då denne faller, är det vårdarens fel. Om åldringen ramlar av sig själv och skadar sig, får denne ut tex. sjukhus kostnader på försäkringen. Sådär förstod jag det iallafall... Många annorlunda metoder än vad man är van vid. Men det är ju därför jag är här. För att se hur det går till på andra ställen!

Avfalls sortering - typ ingen sortering alls, eller den lilla som finns, är ologisk, om man jämför med petnoga Karleby. Det har känts ganska konstigt.

Hyresgästernas lägenheter städas med 14 dagars mellanrum. Ganska långa mellanrum. Här har de heller inte principen 'ingenting läggs på golvet', som hemma...

Saker som är annorlunda här:

- många gamla damer som bor på avdelningen använder bara kjolar, inte långbyxor. Sött!
- ingen dricker mjölk! Med maten dricks det saft/vatten/vin...
- de sorterar inte läkemedelsavfall, tex. medicin plåster sätts i vanlig soppsåse
- Alla åldringar går inte runt i stora, stora blöjor som "drar" flera liter, även om de skulle ha tendens för små "olyckor". Istället har flera blöjor som bara ser ut som lite större bindor. "Riktiga" blöjor (tex. byxblöjor) används bara för dom som verkligen behöver det.
- här har man inte på sig gummistövlar och skyddsförkläde då man hjälper folk i duschen (bara såna där blåa sko skydd som man sätter på skorna om man går in med uteskor :D) så man kan lätt bli våt utav misstag.

Saker som jag tycker är bättre hemma:

- Aseptiken
- Maten
- KAFFET :D
- Skolning. Finska närvårdare har djupare kunskap tycker jag, vilket är mycket bättre

Saker som jag tycker är sämre hemma:

- kunskaper i engelska, då det kommer utländska praktikanter/ invandrare/andra som inte pratar finska till finska arbetsplatser. Här kan båda mina handledare engelska och är inte rädda för att använda det även om det blir lite fel ibland.

Nu i två dagar har jag fått redovisa skriftligt i deras databas Unique. Jag har skrivit på danska, hahaha.... Visserligen med hjälp av Google translate, och sen har handledaren rättat felen, men ändå! :D

Medicinvård som jag gör här, är likadan som den som mina handledare gör. Alla hyresgäster har egna låsta skåp i sina lägenheter där deras mediciner förvaras. Bara skötarna har nycklar till skåpen. Jag tar mediciner ur docetterna, konrollerar på medicinlistan att antalet piller stämmer, mäter upp oral lösningar. Ger medicinerna till hyresgästerna och uppvaktar att de tar dem/hjälper dem att ta dem.

Nu ska jag prata lite om husets/avdelningens redovisningssystem (kirjausjärjestelmä, som hemma tex. Effic). Systemet de använder heter (typ) Unique. Det är/ser gammaldags ut och verkar inte så praktiskt. Förutom att systemet verkar dåligt så används det inte tillräckligt.

Hemma gör man skriftlig rapport över alla som bor på ett boende (eller sköts av hemvården, eller får annan typ av vård) varje dag, eller under varje arbetsskift (morgon, kväll, natt). Detta tycker jag är mycket bra. För det första är det bra att veta vad som har gjorts/hänt under det föregående skiftet för att lätt kunna fortsätta arbetet. Om alla viktiga saker är nerskrivna är det lätt att följa upp den vårdades välbefinnande, eller förändringar i den. Sen är det även en patientsäkerhets fråga och en juridisk säkerhet för sköterskan.

På praktikstället görs det inte dagligen skriftlig rapport om alla som bor där, ibland glömmar personalen till och med att skriva rapport! Viktiga saker rapporteras ibland inte alls. Som exempel gick en hyresgäst runt med ett mycket rött öga (en blodådra hade spruckit) i 4 dagar innan en av mina handledare började undra över vad det var hon hade i ögat. Själv hade jag lagt märke till det på första dagen hon hade det, och då frågade jag en sköterska, som jag för tillfället var med, varför det var så rött, och vi kom fram till att det var en blodådra osv... Sen när de andra sköterskorna (mina handledare) plötsligt märkte det en dag, var de förvånade då jag sa att - det där har hon ju haft flera dagar... OM det hade blivit nerskrivet/rapporterat, hade de kunnat läsa om det, och varit medvetna om saken. Men nej, det hade inte blivit gjort.

Alltså idag måste jag för omväxlings skull skryta på Finlands system vad gäller skriftlig redovisning. MYCKET bättre än här!

TANSKA

korupaja, Kööpenhamina

21.3.-17.4.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston hopea-alan opiskelijat

Yaaay hi everybody! We've been thinking about the things that are different here in Copenhagen/Denmark than they are in Finland.

- Biking culture. Everybody here uses bikes. Bikers are also privileged in many ways and they will not watch out for cars or people who are walking.
- Doors. They open the exact opposite way you think they would. Always.
- Cafes. In Finland your orderings are brought to your table or you will get them right away. Here you will get them from the counter when they tell you - in Danish.
- Public transportation. It just doesn't work :D
- Sandwiches. You put so much stuff on the bread that it won't fit into your mouth, so you're gonna have to eat them with knife and fork.
- Fridays. Everybody drink beer on Fridays. This itself makes no difference to what's it like in Finland, but here schools arrange "Friday bars" meaning they will give the place for people to drink. Age limit for drinking is 16 years.
- Money. Coins have holes and hearts.
- Wall plugs. Have smiley faces.
- Customer service. Does not work. Nobody wants to understand you, if you say a word in a wrong way.

- Desks. This only has something to do with our work, but the desks are inside the shop and not in a different room.
- Dogs. There are two kinds of dogs here; little white ones and bigger ones with short snouts.
- Signs and announcements. Both of them are only in Danish. Takes a while to find the little sign where it's written in English.
- Landscape. It's flat here, just like it is in Ostrobothnia. Windmills are not that rare.
- Buildings. High roofs everywhere. Modern architecture is big here!

TANSKA

Kennel

16.3.-11.4.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston Kannuksen kennelalan opiskelija

Olen tanskalaisessa kennelissä työssäoppimassa. Työt alkavat klo 6-7, normaalisti seitsemältä, mutta jos koirat heräävät ennen sitä, mielelläni lasken ne ulos kun metelöivät ja en saa kuitenkaan nukuttua. Huoneeni ovi johtaa suoraan talon kennelosastoon, lisäksi on erillinen kennelrakennus, jossa on myös koiruoksia. Itse asuintiloissa asustaa myös noin viitisen koiraa ja tällä hetkellä 5-viikkoinen basset-pentue.

Tehtäviini kuulu tarhojen pesua, peruspesua, koirien ruokintaa jne. Omistaja on aina aamuisin mukana ruokkimassa koiria, koska se on sellainen show, kun jokainen ruokitaan yksilöllisesti, niin häkittäminen jne. pitää opetella, jotta jokainen saa oman ruokarauhan. Alun olen jo oppinut, mutta loppu koirissa menee sekaisin. Nyt heillä on 35 koiraa, plus vieraileva narttu ja pennut.

Olen päässyt tekemään kaikkea ja arvokasta minulle on erityisesti se, että olen päässyt avustamaan astutuksissa, pienten pentujen hoidossa ja sain tehdä mm. madotukset niille, trimmailla erilaisia koiria (ts. laittamaan kuntoon eri luonteisia koiria, cavalier ja basset ovat rodut). Eläinlääkärille pääsin myös mukaan, jossa ultrattiin kaksi koiraa ja sain nähdä pentujen sydänten sykkeet.

Olen teettämässä ensimmäistä omaa pentuetta syksyllä, joten tästä on ollut valtavasti hyötyä! Pääsen näkemään melkein koko pentukehityksen, pennut olivat neljäviikkoisia, kun tulin tänne ja lähtevät 8-viikkoisina kun lähden itse pois. Viikon kuluttua on laskettu aika yhdellä basset-nartulla ja odotan synnytyksessä avustusta ja mukana oloa innolla. Pentuja kerkeän nähdä kaksi ensimmäistä viikkoa, ennen kuin lähden. Toivottavasti kaikki sujuu hyvin.

Aktiivista työntekoa joustavine taukoineen minulla on noin kahteen asti, josta sitten rytmitellään pientä tekemistä aina ilta yhdeksään kymmeneen asti. Silloin kennelin luukut käydään sulkemassa (koirat pääsevät suoraan sementtipohjaisille tarhoille ja osa suoraan isoon kokonaan aidattuun metsään) ja jakamassa iltanamit ja käytetään talon koirat ulkona isolla pihalla. Tuntuu, että sekin on hehtaareita - en haluisi olla leikkaamassa tätä nurmikkoa :DD. Koko vuorokaudeksi on kyllä tekemistä, jos vaan haluaa ja jaksaa tehdä, kukaan ei kiellä, muttei kukaan myöskään pakota tekemään enempää kuin tarpeellisen.

Omistaja tekee ruokaa joka ilta kuudelta, viinejä myöten on kaikki aina laitettu. He ovat erittäin ystävällisiä, kuljettavat kaupunkeihin ja esittelivät paikkoja ja ovat varanneet mm. vuokra-auton kennelapulaisen käyttöön, kunhan maksan itse bensat.

Ettei mene ihan hehkuttamiseksi, niin työvälaineissä on jonkin verran parantamisen varaa. Uudet kuivaimet ja hankauspesimet olisivat tarpeelliset, roskasäkkejä olisi mielestäni tarpeen vaihtaa useammin, eikä aina tyhjentää ja uudelleen käyttää, lankamopista haluisin eroon... Kenneltilat on kaikki kaakeloitu ja samanlaiset "kusiurat" siellä on kuin navetassa, joten letkupesut ovat erittäin kätevästi suoritettavissa ja perusteellisesti tehdään kahdesti viikossa, muuten tarpeen mukaan.

Kuntosali on 5 min kävelymatkan päässä, maksaa (100 kr) n. 13 euroa tältä ajalta ja sitä saa käyttää niin paljon kuin haluaa, ohjaaja antaa erikseen vielä laiteperehdytyksenkin tuohon hintaan.

Tällä hetkellä kaikki on ihan mainiosti, joku lonkan/selän pikkulihas venähti huonosta työasennosta, mutta parantunee itsekseen.

TSEKKI

Riistatila, Broumov

02.03-09.05.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston Perhon yksikön riistalinjan opiskelijat

Matkaan lähdettiin asuntoautolla, ensimmäisenä etappina oli länsi-satama, josta lautalla Tallinnan satamaan. Matkareittinä Via-Balticaa Viro, Latvia, Liettua, Puola ja Tshekki. Matka meni hienosti, koska Euroopassa oli aikainen kevät. Perille Broumoviin, Tshekkeihin saavuimme toisena matkapäivänä klo 19.00 paikallista aikaa. Vastaanotto jo oli mieleen painuva. Olimme todella tervetulleita ja siinä näkyi kulttuuri eromme sillä tshekkiläiset ovat hyvin ystävällistä kansaa.

Heti seuraavana aamuna pääsimme työn makuun. Kävimme tarkastamassa riista-alueen ruokintapaikat, mitä oli 16kpl metsästysalueellamme. Työtehtäviimme kohteessa kuului mm. riistatarhoilla ruokinnat, tarhojen kunnossapitotyöt ym. riistanhoitotehtävät. Saimme käyttöömmä 500 ha metsästysalueen, jossa suoritimme erilaisia riistanhoitotoita mm. ruokintaa ja kestävä kehityksen periaatteen mukaisesti verottamalla ylisuurta villisika- ja pienpetokantaa.

Paikallinen rakennuskulttuuri on mielestämme heikompaa kuin meillä täällä Suomessa, sillä rakennukset olivat hoitamattomia, mutta pihat sen sijaan olivat hyvin hoidettuja. Broumowissa on paljon historiallisia rakennuksia, jotka ovat näkemisen arvoisia. Broumovin vuoristo, joka sijaitsee Martinkovicin kylän kupeessa, jossa mekin asuimme, on myös historiallinen tarina jo jääkaudelta.

Kävimme myös tutustumassa paikalliseen ruokakulttuuriin, vaikka pääosin ostimme ruoat kaupasta. Ruoka siellä on halpaa ja erinomaista. Palvelu oli myös erinomaista ja ystävällistä. Teimme myös kulttuurimatkan Prahaan, Tshekin pääkaupunkiin.

Saimme matkaltamme erittäin paljon kokemusta riistanhoidosta, eri kulttuureista, ihmisistä sekä totta kai myös metsästyksen eri muodoista sekä erilaisesta metsästyskulttuurista.

VIRO

Päiväkeskus, Tallinna

28.4-23.5.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston hyvinvointialan opiskelijat

Olimme työharjoittelussa Kuntoutuksen tukemisjaksolla Tallinnan Lasnamäellä, Päevakeskuksessa. Työharjoittelu kesti neljä viikkoa ja työharjoittelun arviointi on Kokkolassa koululla tehtävien parissa. Idean lähteä työharjoitteluun ulkomaille saimme kv-vaihtoinfon jälkeen, vuosi ennen vaihtoa. Laitoimme hakupaperit menemään, ja suunnitelmissa oli, että jos toinen meistä ei pääse vaihtoon niin kumpikaan ei lähde. Myös Viro kohdemaana oli turvallinen valinta, koska ei haluttu lähteä kauas Suomesta, mutta halusimme silti nähdä työtä ulkomailla.

Saimme koululta Cube-apurahaa työharjoittelun ajaksi. Hotellimme City Hotel Portus oli aivan sataman vieressä, joten ikävää ei helpottanut yhtään se, että näkee joka päivä laivojen lähtevän aivan vierestä. Hotellin ainut huono puoli oli se, että ei ollut minkään näköistä jääkaappia, jossa säilyttää ruokaa. Aamupala kuului hotellin hintaan, mutta muista ruokailuista täytyi maksaa.

Ensimmäisenä työpäivänä keskuksen sosiaalityöntekijä tuli hakemaan meitä hotellilta työpaikalle. Kävimme ostamassa hänen kanssaan bussikortit, ja hän näytti meille reitin töihin. Työssäoppimispaikassa meidät otettiin hyvin vastaan. Menimme eri ryhmiin keskuksessa, toisessa ryhmässä kaikki asiakkaat puhuivat viroa, toisessa viron lisäksi myös venäjää. Työntekijöistä osa puhui onneksi sujuvaa englantia, niin sopeutuminen työpaikkaan ja sen tapoihin oli helppoa.

Keskuksen jokaisessa ryhmässä on n. kolme työntekijää, ja suurin osa työntekijöistä on sosiaalityöntekijöitä, virossa ei ole lähihoitajan ammattia. Työpaikassa täytyy osata suhtautua vaikeasti vammautuneisiin kehitysvammaisiin ja autismin kirjoon. Työhön kuului asiakkaiden perushoitoa sekä heidän kanssaan yhteistä oleskelua. Viron ja venäjän perussanastoa kannattaa hieman opetella, jotta pääsee sisälle asiakkaiden juttuihin.

Suomeen verrattuna Virossa osataan hyödyntää erilaisia kuvia paremmin kuin Suomessa (päiväjärjestys ym.). Virossa taas ei käytetä hoitotyössä hanskoja eikä desinfiointiainetta, mutta käsiä pestään ahkerasti.

Vapaa-ajalla tutustuimme Tallinnan Vanhaankaupunkiin sekä moniin muihin eri kaupunginosiin. Kävimme myös monissa ostoskeskuksissa, kuten Rocca Al Maressa sekä Kristinessä. Löysimme myös puistoja joissa kävimme kävelyllä. Saimme myös hyvän ystävän Saksalaisesta työharjoittelijasta, ja vietimme hänen kanssaan aikaa.

Työssäoppimisaika oli mahtavaa aikaa, ja saimme tutustua naapurimaan kulttuuriin paremmin kuin lomareissuilla. Olemme todella tyytyväisiä, että rohkenimme ja pääsimme lähtemään reissuun, koska tästä ei ainakaan haittaa ole tulevaisuuden kannalta. Jos olet yhtä arka, mutta kuitenkin yhtä rohkea kuin me, niin suosittelimme Viroom tulemista! Aika täällä ei ainakaan käynyt pitkäksi, ja hyvä kokemus tämä on muiden joukossa. Tulevien työpaikkojen kannalta CV:hen jää ainakin todistus, että täällä on oltu. Eipä sitä varmaan

negatiivisena puolena oteta! Meitä voi tulla aina nykäisemään hihasta, jos olette kiinnostuneita lähtemään Viroon työharjoitteluun. Suosittelemme!

VIRO

Hopeasepän paja, Tartto

28.4.-26.5.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston hopeasepän alan opiskelija

Kiinnostuin ajatuksesta lähteä ulkomaille työssäoppimaan jo ensimmäisenä opiskeluvuoteni. Koulu piti informaatiotilaisuutta työssäoppimispaikoista ulkomailla ja muut oppilaat kertoivat omia kokemuksiaan, mitkä kuulostivat kovin hauskoilta. Minulla oli vielä yksi työharjoittelu käymättä, ja kuulin kavereiden lähtevän Viroon työssäoppimaan, niin ajattelin lähteä mukaan. Näin päädyin hakemaan työssäoppimispaikkaa ulkomailta Viron Tartosta.

Matkustaminen Viroon ja Tarttoon kävi yllättävän helposti. Koulu varasi meille liput laivaan, ja itse sovimme, että kaverit tulevat junalla, kun itse matkustin linja-autolla Helsinkiin. Sovitussa tapaamispaikassa pääsimme raitiovaunulla helposti satamaan, josta hyppäsimme laivaan. Tallinnan satamasta otimme taksin, joka vei meidät Tallinnan linja-autoasemalle. Pari tuntia siinä meni maisemia katsellessa ja Tarton linja-autoasemalla otimme taksin, joka vei meidät asuntolan pihalle.

Vastaanotto työpaikalla oli todella hyvä, vaikka kaikki näyttikin olevan hieman hämmentyneitä, kun olimme oven takana. He olisivat tulleet hakemaan meidät, jos olisivat tienneet missä asuimme, mutta osasimme kartan kanssa suunnistaa paikalle, hyvähän se on jo oppia ensimmäisestä päivästä lähtien, että mihin suuntaan sitä pitää alkaa suunnistaa. Perille päästyämme kaverini ja minä mietittiin, että onhan tämä vähän erilainen kuin luultiin, mutta eipä se juuri haitannut.

Asuimme opiskelijoille suunnatussa kerrostalossa, eli opiskelija-asuntolassa. Ruokailu hoitui helposti, kun kauppa oli lähellä ja meillä oli keittiö käytössämme. Lisäksi kun seikkaili keskustassa, niin siinä samalla pystyi käymään jossain syömässä.

Työskentely oli rentoa ja kivaakin. Meille opetettiin kuinka punotaan Bismark –ketjua, sekä opimme monia muita erilaisia tapoja työstää hopeaa, kuin mitä koulussa on opetettu. Me emme juuri tarvinneet vironkielistä sanastoa, kun henkilökunta siellä puhui ihan kohtalaisen hyvää Suomea. Kaikki työt hoituivat melko lailla samalla tavalla kuin Suomessakin, ainoastaan suurin oli kiillotuksen ja hehkutuksen erot. Varsinaista ohjausta meillä ei työpaikalla ollut, auttoivat kuin kysyivät ja muuten saimme tehdä mitä tehtiinkään.

Vapaa-ajallamme kiertelimme suurimman osan aikaa Tarton keskustassa, sekä kiertämässä puistoissa ja katselemassa nähtävyyksiä. Lisäksi kävimme pidemmälläkin reissulla Lõunakeskuksessa, johon oli omat ilmaiset kyyditykset keskustassa. Lisäksi kävimme museoissa, kun oli museoiden yö. Kulttuurishokkia ei tullut varsinaisesti koettua, melko samanlainen paikka se oli kuin tämä Suomikin.

Plussana voisi sanoa sen, että hauskaa oli ja voisin mennä uudestaankin. Tuli koettua aivan uusia asioita ja ainakin maisemat oli nättejä, niin kuin talotkin. Miinuksena voisin

sanoa pelkästään sen, että näin yksinäisenä ihmisenä olisin kaivannut ehkä vähän enemmän omaa tilaa asunnossa, mutta hengissä siitäkin selvittiin.

Todellakin sanoisin muille, että lähtevät kokeilemaan ulkomailla opiskelua. Viro nyt ei ole niin kaukana, etteikö sinne uskaltaisi lähteä ja aina siellä kokee jotain uutta, niin töissä kuin töiden ulkopuolella. Siinä oppii myös hieman itsenäisemmäksi, ja joudut tosissasi hoitamaan kaikki itse, kukaan ei tee sitä sinun puolestasi. Kyllähän tämmöisestä hyötyy, tietää hieman valmiiksi mitä odottaa kohdemaalta ja sen ihmisiltä, ja oppii työntekoa, jos ei halua ryhtyä Suomessa yrittäjäksi.

VIRO

Kultasepänpaja, Tartto

28.4.-26.5.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston hopea-alan opiskelija

Työpaikasta sain tietää koululta, meiltä on ennenkin ollut opiskelijoita Tartossa työssäoppimassa. Halusin lähteä ulkomaille työssäoppimaan koska olen aina halunnut asua ja opiskella ulkomailla. Tämä oli mahdollisuus, jota en voinut jättää käyttämättä.

Pienen etsimisen ja yhden puhelinsoiton jälkeen työpaikka löytyi suhteellisen helposti. Vastaanotto oli hyvä, ensimmäisen viikon omistaja huolehti tekemisistäni koko ajan pienestä kielimuurista huolimatta. Välillä emme kumpikaan ymmärtäneet toisiamme.

Asumme soluasunnossa nimeltä Purde 27. Asunnosta puuttuu mikro ja uuni, kaksi hellanlevyä löytyy ja ostimme sitä varten paistinpannun. Ruuanlaitto on aika rajoittunutta ilman astioita, mutta valmisruuat ovat halpoja, samoin kun ravintolat.

Työtehtäviini kuuluu korujen tekeminen; olen opetellut tekemään esim. prässättyjä sormuksia, yhden kivi-istutuksen ja Bismarck-ketjua. Laitteet ovat suurin piirtein samat kun meillä Suomessakin, menetit hieman erilaisia. Työhön perehdyttäminen ja tutustuminen tapahtuivat askel askeleelta koruja tehdessä.

Työntekijöillä on kultasepän koulutus, myös asiakaspalvelu on tärkeä osa työtä, sillä päivittäin siellä käy monia asiakkaita korjauttamassa korujaan. Henkilöitä pajalla työskentelee kolme ja kiinteistössä huoneita on kaksi työskentelyyn ja yksi asiakaspalveluun. Liike on auki 9.00-17.00. Omat työaikani vaihtelivat tekemisen ja omien menojen mukaan yhdeksästä puoli neljään. Viron kielen osaaminen on melkein päältämätöntä jos haluaa palvella asiakkaita, minä en siihen siis pystynyt. Myös venäjään käytetään aika paljon.

Olen prässännyt, valssannut, juottanut, filssannut ja tehnyt muita alan perusasioita. Aikaseksi olen saanut kolme sormusta, yhden ranneketjun ja yhden korvakorut. Erityisesti mieleen jäi kratsiharjan käyttö, jota ei siis ollut juuri ollenkaan. Enimmäkseen putsattiin vain ne pinnat joita juotettiin seuraavaksi. Lopuksi filssattiin ja laitettiin kiillotusrumpuun.

Viron kielistä ammattisanastoa olisi varmaan paljon, mutta minulle ei niitä opetettu. Kielimuuri oli muutenkin sen verran korkea, enkä aina itsekään muistanut, mikä jokin oli edes suomeksi. Työskentely Virossa oli aika samantyylistä kuin Suomessakin.

Kokemuksen myötä joitakin työvaiheita oli lyhennetty tai jätetty kokonaan pois, esimerkiksi kratsiharjaa ei käytetty niin paljoa kuin Suomessa.

Aamuisin työpaikalla piti olla noin 9.30. Siitä sitten alkoi työpäivä, joka päättyi 14.00-15.30 päivästä riippuen. Illat vietimme tutustuen kaupunkiin tai lepäillen kotona. Kulttuurishokki iski vasta Suomeen tultaessa, hintatason nousu oli hirvittävän suuri. Viroon mentäessä kulttuurishokkia ei ollut.

Kohdemaan kulttuurissa ei oikeastaan ollut juuri eroa Suomeen verrattuna, autojen rekisterikilvissä ovat numerot ennen kirjaimia, mutta siihen se melkein jäikin. Paikallisiin ihmisiin ei tullut tutustuttua, ainoat paikalliset, joille puhuimme, olivat työpaikkaohjaaja sekä "housing lady".

Kommelluksia sattui jonkin verran, ei tosin mitään vakavaa. Mm. Ahhaa-keskuksessa jäimme sellaiseen elämyshissiin jumiin ja päädyimme kellarikerrokseen, jossa meidät päästi pois työntekijä, joka selitti meille jotain vain viroksi.

Jakso auttoi minua uskaltamaan matkustaa enemmän, niin yksin kuin seurassakin. Se näytti, että ulkomaille töihin ja opiskelemaan hakeminen on mahdollista, eikä edes kovin vaikeaa. Opin monia uusia työskentelymenetelmiä työpaikalta, sekä itsenäistä liikkumista kaupungilla ja uskaltauduin kommunikoimaan enemmän englanniksi.

Suosittelen lämpimästi edes lyhyttä vaihtojaksoa opintojen aikana ulkomailla. "Matkailu avartaa" ja siellä oppii tärkeitä selviytymistaitoja elämässä. Uskon, että jaksosta on hyötyä minulle tulevaisuudessa, voi olla että päädyn joku päivä opiskelemaan ja asumaan pysyvästi ulkomaille.

VIRO

Kultasepänpaja, Tartto

3.1.- 2.2.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston hopeasepän alan opiskelija

Työssäoppimispaikkani sijaitsi Tartto-nimisessä opiskelijakaupungissa, Etelä-Virossa. Työpaikkani oli pieni, kolmen sepän omistuksessa oleva työpaja keskustan läheisyydessä. Liikkeessä oli pieni myymälä ja työskentelytilat sen takana. Ensimmäiset päivät saimme tutustua opettajan opastuksella Tarton kaupunkiin ja työtovereihin.

Työt aloitimme joka aamu noin klo 10.00 ja lopetimme, kun käskettiin kotiin. Ensimmäiset työmme oli ennalta määrätty, toisella kelttityylinen risti ja toisella horoskooppiiripus. Niiden töiden valmistuttua parissa päivässä, pääsimme tutkimaan muita mahdollisuuksia. Tiesimme jo ennen Viroon lähtöä mitä voisimme siellä valmistaa ja olimme tietenkin ottaneet omat materiaalit mukaan. Teimme monia prässättyjä koruja ja mm. venäläisen kihlasormuksen, jonka tutoriaalivideon olin katsonut youtubesta.

Ensimmäiset illat vietimme asuntolassa, mutta sitten tylsistyiimme ja lähdimme kiertämään kaupunkia. Olimme tulleet Viroon juuri sopivaan aikaan, koska joulun jälkeiset alet olivat alkaneet. Siitä johtui, että vietimme suuren osan aikaa kierrellen kaupunkia ja ostareita.

Asuntola oli ihan mukava, itsellä tosin tuli laitosmainen tunnelma värien ja huonekorkeuden takia. Asuntola on jaettu asuntoihin, joissa on kolme kahden hengen huonetta, wc, kylpyhuone ja keittiö, jossa on ruuantekomahdollisuuksina vain kaksi keittolevyä, mutta niillä tuli toimeen sen vajaan neljä viikkoa ihan hyvin. Ruokakulttuuri on erilainen kuin Suomessa mm. rasvatonta maitoa ei ole ja suurta herkkua ovat kohukkeet eli makeat rahkapatukat.

VIRO

Kultasepän paja, Tartto

28.4.-26.5.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston hopeasepän alan opiskelija

Sain tietoa ulkomailla suoritettavasta työharjoittelusta opettajaltamme käytyämme hops-keskustelun ensimmäisenä vuotenani. Ajatus työharjoittelusta Viron Tartossa jäi muhimaan mieleeni, kunnes tammikuussa opettaja tuli kyselemään, olisinko edelleen halukas lähtemään Viroon kuukaudeksi työssäoppimaan. Hetken pohtimisen ja vaihtoehtojen miettimisen jälkeen sovimme, että haemme kahden ystäväni kanssa rahoitusta päästäksemme harjoitteluun Tarttoon, kultasepän pajalle.

Olen aina halunnut lähteä edes pienimuotoiselle vaihtojaksolle ulkomaille, ja kun koululta avautui näinkin hyvä tilaisuus, en lopulta voinut jättää sitä käyttämättä. Sain erittäin paljon kannustusta perheeltäni ja ystäviltäni. Nyt sain mahdollisuuden lähteä, kun välivuoden aikana au pairiksi lähteminen jäi haaveilun tasolle. Uskoin myös saavana matkasta erittäin hyvän ja avartavan kokemuksen.

Suoritin työharjoitteluni Viron Tartossa kultasepän pajalla. Työpaikka oli siisti ja piti sisällään myyntitilan ja työskentelytilat. Asiakkaita tiloissa kävi noin kymmenen ihmisen verran päivässä, mutta tämän lisäksi omistajat saivat paljon tilauksia puhelimitse. Työaikamme mukailivat muiden työntekijöiden työtunteja, ja saavuimme pajalle aamulla puoli kymmenen aikoihin ja viivyimme noin kolmeen.

Vastaanotto pajalla oli erittäin iloinen ja innostunut. Meitä oli kuulemma ehditty jo odottaakin! Meitä kohtaan oltiin heti ystävällisiä ja kiinnostuneita, mikä puolestaan helpotti suuresti ensimmäisen (ja ensimmäisten) päivien pientä jännitystä. Viikkojen kuluessa saimme kohdata suurta avoimuutta, huolenpitoa ja ystävällisyyttä ulkomaan opettajiltamme.

Heti ensimmäisenä päivänä meidät perehdytettiin pajaan ja työpaikan toimintatapoihin. Saimme tietää missä on mitäkin, missä olivat henkilökohtaiset työpöytäme ja kuinka mikäkin toimi. Myöhemmin ei tarvinnut kuin näyttää hieman eksyneeltä, niin saimme välittömästi apua.

Pajalla saimme tehdä paljon itsenäisesti omia töitämme. Meille myös opetettiin mielellään uutta, ja saimmekin kokeilla paljon erilaisia uusia tekniikoita. Olin lähtenyt hakemaan työssäoppimisjaksolta uusia näkökulmia ja erityisesti uuden oppimista, enkä todellakaan joutunut kuukauden aikana pettymään! Työntekijät seurasivat työskentelyämme ja antoivat erilaisia vinkkejä, kuinka asioita kannattaisi tehdä. Meille myös ehdotettiin töitä, joita voisimme heidän avustuksellaan tehdä. Opin kuukauden aikana tekemään mm. Bismarck-ketjua ja korvarenkaita. Sain myös uusia näkökulmia ja oppimiini työmenetelmiin.

Työpaikallamme kohtasimme myös joitakin eroavaisuuksia siihen, kuinka olimme itse oppineet tekemään asiat koulussa. Tuntui, että monet työvaiheet tehtiin hieman yksinkertaisemmin ja ”oikoen”, mitä olimme itse tottuneet tekemään. Työskentely ei myöskään ollut ehkä yhtä pitkäjänteistä puuhaa, sillä vaikka työntekijät tekivätkin pitkiä päiviä ja saattoivat tulla viikonloppuisinkin töihin, kului aika työpäivän aikana usein töiden lisäksi iloiseen jutusteluun.

Tartto, eli viroksi Tartu, sijaitsee Emajoen varrella ja se on Viron toiseksi suurin kaupunki. Vaikka Tallinna onkin Viron pääkaupunki, pidetään Tarttoa Viron kulttuurin ja sivistyksen pääkaupunkina. Kaupungissa on paljon erilaisia museoita ja kulttuurisesti merkittäviä tapahtumia. Viron vanhin ja suurin yliopisto sijaitsee myöskin Tartossa, tehden kaupungista elävän opiskelijakaupungin.

Majoituin kahden matkatoverini kanssa Tarton yliopiston asuntolassa, jossa elimme kahden hengen soluissa. Vaikka olosuhteet eivät tietenkään vetäneet vertoja kodin omalle sängylle ja keittiölle, oli meillä mukavaa omassa pienessä ”kodissamme”. Meidän lisäksi samassa kämpässä ei asunut ketään muita opiskelijoita. Muutenkin asuntola oli erittäin rauhallinen, johtuen ehkä suurimmaksi osin siitä että rakennus ei ollut ”pääasuntola”, vaan sijaitsi hieman syrjempänä noin 20 minuutin kävelymatkan päässä ydinkeskustasta.

Asuntolan lähellä oli kaikki tarvittava, lähimmät kaupat löytyivät 5 minuutin kävelymatkan päästä, pihassa oli hyvin tilaa istua nurmikolla nauttimassa aurinkoisista kevätpäivistä ja töihin kertyi matkaa juuri sopivasti, sillä kävelen matkat kestivät 40 minuuttia. Ostimme asuntolaan paistinpannun ja muutamia astioita, jolloin pystyimme arkisin tekemään itse ruokaa. Viikonloppuisin söimme lähinnä ravintoloissa ja kahviloissa.

Emme juurikaan käyttäneet matkan aikana julkisia liikennevälineitä, vaan kuljimme paikasta toiseen kävelen. Ainut kerta kun käytimme bussia, oli matkustaessamme Lounakeskukseen, ja tällöinkin bussi oli ilmainen. Saapuessamme ja lähtiessämme käytimme takseja, jotka olivat huomattavasti halvempia kuin Tallinnassa ja vielä halvempia kuin Suomessa.

Tartossa oli paljon nähtävää ja koettavaa, joten illat menivät kaupungissa ja asuntolan lähellä kuljeskeluun, geokätköilyyn ja kaupoissa kiertelyyn. Viikonloppuisin otimme ilon irti kaikista tapahtumista joita kaupungilla oli tarjota: kävimme markkinoilla ja toreilla ja hyödynsimme ”Museoiden yön” tarjouksen ja kävimme ilmaiseksi tutkimassa museoita, kuten Taidemuseon ja Kasvitieteellisen puutarhan. Tutustuimme myös Toomemäen puistoon ja tuomiokirkon raunioihin.

Elämä Tartossa oli loppujen lopuksi erittäin helppoa, sillä Tartto ei ole mitenkään suuri kaupunki ja sen ihmiset ovat erittäin ystävällisiä. Kulttuurikaan ei eronnut kovinkaan huomattavasti suomalaisesta, joten kulttuurishokista ei ollut huolta (ellei kulttuurishokkiin lasketa huomattavasti alhaisempaa hintatasoa kuin Suomessa).

Arjessa opin käyttämään pieniä jokapäiväisiä fraaseja, joten kaupassa asioiminen sujui viroksi yleensä täysin ongelmitta. Pajalla pärjäksi suomella, sillä opettajat puhuivat hyvin kieltä. Ravintoloissa tai muissa hieman vaativimmissa tilanteissa asioiminen sujui helposti englanniksi.

Kun järjestelyt oli tehty huolella, ei matkustaminen itsessään jännittänyt juuri ollenkaan. Tietenkin matkaan lähteminen jännitti hieman, mutta junalla, laivalla ja bussilla liikkuminen Tarttoon ja lopulta takaisin Suomeen oli helppoa, joskin hieman raskasta puuhaa. Koen myös että ennen työharjoitteluun lähtöä tehtävät ennakotehtävät ja keskustelut opettajien kanssa valmensivat minua hyvin matkaa varten.

Moni on kysynyt minulta reissun jälkeen, että kannattiko sitä nyt lähteä kuukaudeksi työssäoppimaan ulkomailla. Voin täysin rehellisesti vastata, että kannatti! Olen monen monta kokemusta rikkaampi, sain oppia ja nähdä niin paljon uusia asioita, kokeilin ensimmäistä kertaa yksin siipiäni ulkomailla, sain roimasti lisää itseluottamusta ja sain kokea ystävällisyyttä ja avoimuutta. Olen iloinen, että sain kokea pajalla työskentelyn ulkomailla ja voinkin suositella työharjoittelua ulkomailla kenelle tahansa siitä kiinnostuneille.

VIRO

Kultasepänpaja, Tartto

3.1.- 28.1.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston hopeasepän alan opiskelija

Meidän työssäoppimispaikkamme oli kultasepänpaja Virossa ja vielä tarkemmin, Tartossa. Pajalla on töissä kolme miestä, joilla jokaisella on oma toiminimi. Pajassa on kaksi tyhjää pöytää joissa me opiskelukaverin kanssa saimme työskennellä.

Alussa päästiin opettajan kyydillä Tarttoon, joten menomatka ei ainakaan tarvinnut stressata. Saapumispäivä oli perjantai ja työt alkoivat maanantaina, niinpä se viikonloppu meni työnantajiin ja kaupunkiin tutustuessa.

Asuimme opiskelija-asuntolassa. Asuntola oli suht siisti ja jokaisessa asunnossa oli kolme huonetta joissa jokaisessa huoneessa paikka kahdelle opiskelijalle, yhteinen keittiö, vessa ja kylpyhuone. Asuntolassa oli paljon erimaalaisia opiskelijoita joiden kanssa oli mukava jutustella.

Töissä saimme tehdä melkein mitä halusimme ja saimme apua kultasepiltä töissämme. Ja siinä meni kuukausi niin mukavasti, että sitä oikein häkeltyi, kuinka aika menikin niin nopeasti. Vapaa-ajalla kävimme vähän ulkona ja kiertämässä kaupunkia. Erityisesti odotettiin, että päästään lankakaupoille, mutta saatiin kyllä pettyä karvaasti; Suomessa on nimittäin paljon paremmat lankavalikoimat.

Matkustimme takaisin Suomeen ensin bussilla Tallinnaan ja sieltä laivalla Helsinkiin jossa isovanhempani oli meitä vastassa. Ja näin oltiin taas Suomessa. Meillä kaikilla tuli vähän tippa linssiin, kun oli hyvästien aika. Vaikka Tartto oli ihana paikka ja meillä oli ihan mahtava reissu, niin silti ikävä oli kova päästä jo kotiin. Ja aivan taatusti vielä käyn Tartossa joskus.

CuBe-hanke saa EU:n Leonardo da Vinci –tukea. EU ei vastaa hankkeen tuotosten sisällöstä.

Education and Culture
Lifelong learning programme
LEONARDO DA VINCI